

РІК L, Ч. 5

ТРАВЕНЬ — 1993 — МАЙ

No. 5, VOL. L

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

PIK L, Ч. 5

ТРАВЕНЬ — 1993 — MAY

No. 5, VOL. L

Привіт делегатам і гостям XXIII Конвенції СУА.	1
Р. Хом'як. Рік жінки — політика.	1
В. Скуратівський. Материна молитва.	3
Промова голови Союзу Українок Мілени Рудницької при відкритті Українського Жіночого Конгресу в Станиславові дня 23 червня 1934 р.	4
Відзначити Великий Голодомор — обов'язок кожного українця.	7
Ольга Вітошинська. Пам'яті видатної мисткині.	8
Софія Наумович. Паризька зустріч.	8
Марта Богачевська-Хом'як. Будні в Києві.	11
Любов Горбенко. Бундючний палац осоружний мені... ..	11
Вісті з Централі	13
Підсумки літературного конкурсу СФУЖО ім. Марусі Бек.	13
Літературний конкурс "Бабуня нашого часу".	14
Програма XXIII Конвенції СУА	15
XXIII Convention of UNWLA, Inc.	16
Our Life	
Marta Waszynsky. Ukrainian Folk Art Exhibition	17
Cooky's corner	21
In Ukraine	22
Христя Навроцька. Наше харчування	23
Хроніка Округ	24
Вітаємо нових членок	26
Дописи Округ і Відділів	27
Загальні збори	28
Подяка суспільної опіки СУА	29
Пожертви	30
Нашим дітям	34
Посмертні згадки	36

Ілюстрації Дарії Наумко

Illustration by Daria Naumko

На обкладинці: Іванна Нижник. Квіти. Олія, 1933 р.
Our cover: Flowers. Artist Ivanna Nyzhnyk. Oil. 1933.

Редактор — **Ірена Чабан**
Редактор англійської частини — **Марта Бачинська**
Мовний редактор — **Роман Юревич**
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ
Марія Савчак — з уряду
(Голова Союзу Українок Америки)
Любов Волинець
Христя Навроцька — з уряду
(пресова референтка Головної Управи)
Іванна Ратич
Іванна Рожанковська
Ольга Руденська

РЕДАКЦІЯ
108 Second Avenue
New York, NY 10003
(212) 674-5508
Fax: (212) 254-2672
Адміністратор — **Наталія Дума**

Second Class Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. Copyright 1993 Ukrainian National Women's League of America, Reserved — Published in U.S.A.

ГОЛОВНА УПРАВА СУА

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ

Лідія Бурчинська
Іванна Рожанковська

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Савчак — голова
Іванна Ратич — 1-ша заступниця голови
Ольга Гнатейко — 2-го заступниця голови для справ організаційних
Лідія Гладка — 3-тя заступниця голови для справ культури
Марта Хом'як — 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Ірина Чайківська — протоколярна секретарка
Марія Томоруг — кореспонденційна секретарка
Розалія Полчій — англійська секретарка
Рома Шуган — скарбничка
Марта Данилюк — фінансова секретарка
Ірина Куровицька — вільний член
Лідія Білоус — вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Руснак — музейно-мистецька
Ольга Тритяк — виховна
Лідія Черник — суспільної опіки
Анна Кравчук — стипендій
Христя Навроцька — пресова

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Наталія Гевко — Дітройт
Оксана Фаріон — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марія Крамарчук — Північний Нью-Йорк
Марія Полянська — Нью Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Анастасія Хариш — Чикаго
Ірена Гладка — Нова Англія
Наталія Кушнір-Верзол — Південний Нью-Йорк

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Евгенія Новаківська — голова
Лідія Дяченко — член
Таїса Турянська — член
Надя Бігун — заступниця
Лідія Фіцалович — заступниця

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА

108 Second Avenue
New York, NY 10003
(212) 533-4646
Директор — **Омелія Рогожа**
Години урядування:
від 10:00 до 4:00 по поп.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

203 Second Avenue
New York, NY 10003
(212) 228-0110
Fax (212) 228-1947

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W24HG
England

АВСТРАЛІЯ

Postup Ukrainian Cooperative
Trading Society Limited
928 Mount Alexander Rd.
Essendon, 3040,
Australia

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly — except Aug.
by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
108 Second Avenue, New York, NY 10003.
ISSN 0740-0225

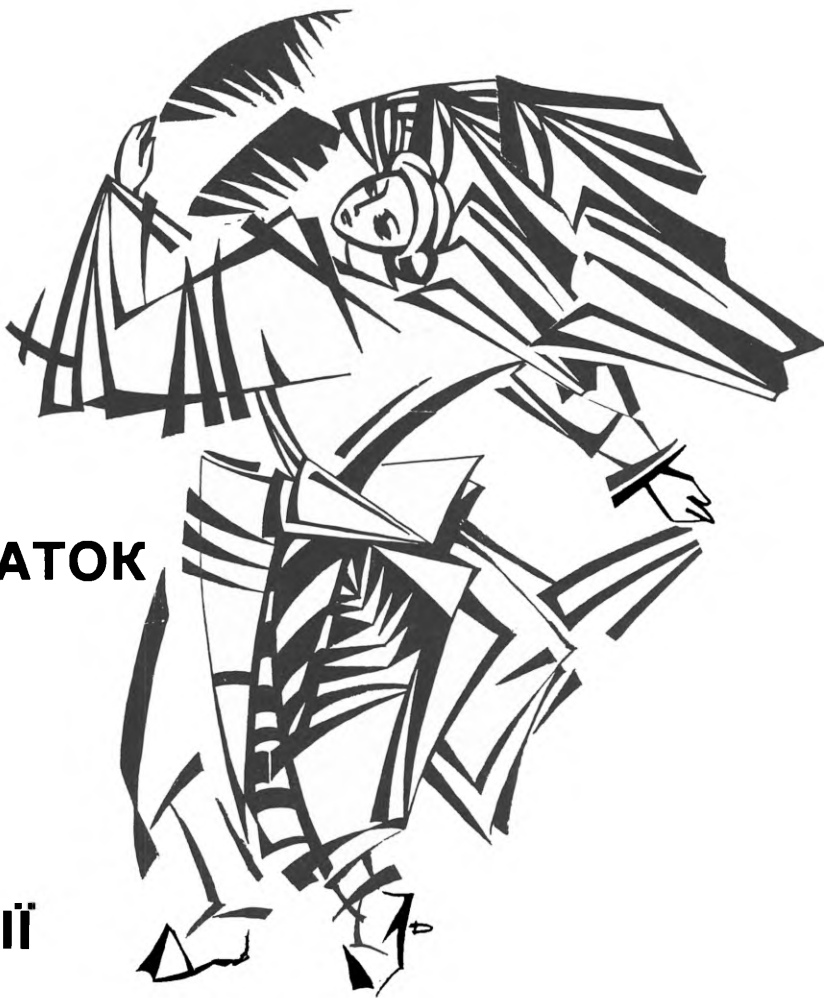
Postmaster: send address changes to
"OUR LIFE", 108 Second Ave., New York, NY 10003

ЩИРО ВІТАЄМО

ДОРОГИХ ДЕЛЕГАТОК

І ГОСТЕЙ

XXIII КОНВЕНЦІЇ

СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ!

РІК ЖІНКИ-ПОЛІТИКА

Торік влітку на з'їзді Демократичної партії в Нью-Йорку сенатор Барбара Мікульські відважно і впевнено заявила, що це "рік жінки" в американському політичному житті.

Від літа до листопада в ході передвиборної кампанії — час довжелезний; в період між з'їздами й виборами багато чого може статися, багато змінитися. Але як виявилось на початку листопада, сенаторка зі штату Мериленд не помилилася: в самому тільки Конгресі США кількість жінок-членів більш ніж подвоїлася. Було їх 26 у 102-му Конгресі; у 103-му (який почав діяти в січні 1993 р.) їх 54. Рік жінки!

Можна бути песимістом і сказати, що склянка напівпорожня, бо що це 54 жінки в Конгресі з його

535 членами — всього десять відсотків, тоді як жінки становлять понад п'ятдесят відсотків населення країни. Можна далі бути песимістом і сказати, що серед тих 54-ох — ні однієї українки (та й взагалі досі українська громада Америки не спромоглася висунути в Конгрес ні одного з своїх представників). Бути песимістом також свого роду приємність, і не треба перечити тим, кого влаштовує порпання в песимізмі.

Але об'єктивно дивлячись, 54 жінки в Конгресі США, з них шість у Сенаті, — це вже якась група. У членів тієї групи погляди неоднакові. Серед них — 13 республіканок і 41 демократка, вони репрезентують 27 штатів і федеральний округ (Вашінгтон); найстар-

шій з них — 71 рік (Барбара Вуканович з Невади), наймолодшій — 32 (Бланч Ламберт з Аркенсо). Одні мають закінчену вищу освіту і наукові ступні, інші тільки середню. Є у цій групі 9 негритянок і принаймні три емігрантки. Але усіх їх єднає усвідомлення, що вони знаходяться у ситуації, де вже століттями чоловіки відіграють домінуючу роль, що вони дісталися сюди не без великих зусиль, і що до їх невдач будуть приглядатися з особливою увагою.

Наприкінці січня Національний Прес Клуб у Вашингтоні влаштував зустріч для восьми жінок — членів Конгресу, з них чотири "новачки", які вперше засідають в Палаті представників, і чотири, які вже декілька разів перемагали у виборах, щоб вони поділилися своїми поглядами на їхні завдання і на труднощі, які стоять перед ними. Усі вони висловлювали зрозуміння того, що перед ними багато труду, що виграти вибори нелегко, але що керувати державою за допомогою законодавств і то в період економічно кризової ситуації — значно важче. Усі вони наголошували на важливості творення коаліцій для успішного проштовхування бажаних законопроектів, при чому саме поняття коаліції означає співпрацю не тільки з політичними однодумцями чи тільки з жінками, але й з членами іншої партії чи представниками інших регіонів країни, і при допомозі різних груп виборців і громадських організацій.

І ці жінки в Конгресі також висловлювали впевненість, що впоратяться зі своїми завданнями. Їх тому цим разом удвічі більше в Конгресі, бо народ — більшість отих окремих виборців по всій Америці — заявив, що хоче змін. На зустрічі у Прес Клубі конгресменка Іва Клейтон з Північної Кароліни (вона "новачка" в Конгресі, але з неабияким життєвим, громадським і політичним досвідом, яка вперше кандидувала на члена Конгресу ще 1968 року) заявила, що жінки, члени Конгресу, "добре служитимуть країні — не тільки тому що вони жінки і більш співчутливі, але й тому, що вони сильні і досвідчені, знають потреби їхніх громад і розуміють, що їх завдання — служіння Америці".

А Марджорі Марґоліс Мезвінскі з Пенсильванії звернула увагу на те, що кількість жінок у Конгресі подвоїлася за рахунок кандидаток-новачок, таких як вона, які мали успіх у виборах, але вони завдячують свій успіх, — зазначила вона, — тим, які їм протоптували політичні шляхи раніше. Вона також передбачила, що поточний Конгрес з вищим жіночим профілем візьме інший курс. "Жінки, — додала вона, — не кращі і не гірші від чоловіків, вони тільки інакші".

Знову ж Нідія Веласкуез з Брукліна, за її твердженням, перша пуерториканка в американському Конгресі, яка у виборах перемогла такого титана як Стівен Соларз, пояснила свій успіх тим, що виборці в її окрузі хотіли мати представника, близького до

них, який краще розуміє їхні потреби. Вона — одна з дев'яти дітей пуерториканського робітника цукрової промисловості з трикласною освітою. Нідія Веласкуез здобула вищу освіту у рідному Пуерто-Ріко і в Нью-Йорку, куди переселилася дорослою, і освіта, — сказала вона, — відкрила їй двері. "Я поділяю універсальний досвід емігрантів", — заявила вона і пояснила, що в Америці цей досвід повний суперечливостей — жорстокостей і необмежених можливостей. Універсальність свого емігрантського досвіду Веласкуез доводила тим, що одне з перших прийняття на її честь дала китайська громада в її окрузі.

Знаменитий політичний коментатор П. Дж. О'Рорк у своїй книжці "Parliament of Whores" (1991) пише, що одного разу він перечитав листи, які прийшли до одного члена Конгресу протягом тижня. Їх було понад 700. Серед них тільки два з подякою. Всі інші з критикою і наріканнями. Таким чином, кожному зрозуміло, що прихильні листи до членів Конгресу звертають на себе і на їх авторів більше уваги, ніж з наріканнями.

Нині в Конгресі 54 жінки. Вони представляють округи в таких стейтах як Нью-Йорк, Нью-Джерзі, Флориди, Коннектикат, Пенсильванія, Ілліной, Огайо, Джорджія, Колорадо, де діють відділи Союзу Українок Америки. Скільки позитивних листів вже пішло до тих членів Конгресу від відділів США, від окремих членок?

А що коли б протягом року окремі відділи влаштували більше чи менше прийняття для кожної із 54-ох членок Конгресу — навіть із тих штатів де немає відділів США. В такому разі відділ із сусіднього штату може запросити конгресменку до себе. Для цього не треба великих стратегій і директив згори. Просто треба на зборах відділу таку пропозицію обговорити. Конгресменки напевне радо візьмуть участь, бо через рік (а у випадку членів Сенату — через два або чотири роки) їм знову прийде боротися у передвиборній кампанії і підтримка окремих членів громади для цього конечна, а організацій і поготів. (Це розуміє китайська громада у Брукліні, яка вже вшанувала пуерториканку Нідію Веласкуез, бо це успішний і нормальний спосіб запізнути законодавця з питаннями, які важливі для даної громади).

Р. Л. Хом'як

Беручи до уваги вищеподану статтю, Екзекутива США пропонує, щоб кожний відділ мав відповідні довідники, а принаймні зручний "Who's Who in Congress 1993", що його видає Congressional Quarterly Books. В ньому — повні дані про членів Конгресу, включно з фото, імена їх помічників, числа телефонів. Такий довідник і подібні йому можна замовити навіть не виходячи з дому, просто набравши число телефону: 1-800-638-1710.

МАТЕРИНА МОЛИТВА

На світі все скороминуще. У повсякденних клопотах нерідко призабудеш і телефон знайомого, і вчорашню обіцянку, але завше з тобою мандруватимуть, осяяні ранньою зорею, віщі мамині слова, якими вона освячувала перші кроки в житті, наспівувала сумотливі думи, примазуючи в передсвятті білощоку піч, легкими доторками натруджених пальців будила на світанку, аби вмився вранішньою Юрієвою россою, готувала в далеку дорогу вишиванку, а рушник — на щастя-долю...

Непомітно спливали літа. Виростали і немов пташенята випурхували з родинного гнізда, шукаючи кращої долі в далеких світах, її діти. З кожним таким відходом вона, мати, живосило відкраювала часточку свого серця. Ставши на обочині шляху, довго дивилася на поставу сина, що зникала у глибині дороги, і незрадливі сльози зволожували її вуста, з-під тернової хустини непомітно запліталася в руському волоссі кратьковита сивина; і повернувшись до хати, ставала навколішки, зводила до божниці ступені долоні:

— Святий і безгрішний Боже, — слізю прохала, — пошли моїй дитині талану та щасливої долі!

Але доля не завжди була щедрою до її прохань. Скільки знаємо свою історію, постійно доводиться боронити рідну землю від жорстоких чужинців. Кожне покоління людей сповна скуштувало чашу гіркоти.

Щоразу, виряджаючи в далеку путь, мати згортала сувійку полотна і клала як оберег-надію вишитого рушника — щоб живими верталися додому її сини-соколи; але найчастіше ці амулети ставали й довічними супутниками в чужій стороні — вимережені мамині рушники оплакували на могилах хоробрих захисників, що гинули у кривавому герці за отчий край.

І знову підросли діти під спів колискових, що їх наспівувала ненька. Скільки краси, любови, теплоти й людської незрадливості в цих коротких, але напрочуд поетичних молитвах. Саме вони, мамині колісаночки, прищеплювали ще в дитячому віці любов до рідної землі, її героїчної і водночас трагічної історії, лицарство й самопожертви. Може тому, що попередні покоління виховувалися під неньчиними наспівами, наш народ зміг вижити, зберегти свою землю, свою історію впродовж багатьох століть.

Особливо тяжкою випала доля на останні по-

коління нашого народу. Підступна й кривава м'ясорубка тоталітарної сталінської системи випробувала найжорстокіші, які можна було тільки придумати, тортури, обезкровлювала наш народ. Мільйони українців стали невинними жертвами репресій, голодомору, зфабрикованих у задушливих кабінетах НКВС процесів. На материнських очах арештовували й вчиняли нелюдські тортури, відправляли в Сибір, на Колиму, Соловки мільйони людей; нерідко така ж доля випадала й на матерів. Здавалося б, — а на це й розраховували кати, — вже ніколи не відродиться наш народ, його прадавня історія. Але й там, у таборах і на засланнях, матері народжували дітей і, як завше бувало, співали їм колискових серед снігових заметів, дошкульних морозів, де вічна мерзлота й звірині огуки. Але всупереч усім, на безмежних обширах імперії виростали вірні сини своєї землі. Любов цю прищеплювали нелукаві материнські вуста і як тільки повіяло легким вітром відлиги, — знову замаюріли наші національні стяги, тисячі юних душ пліч-о-пліч вишикувались в колони, і задзвеніло стоголоसे: "Ще не вмерла Україна"...

Нелегка доля випала нашому народові. На всіх континентах змушені були шукати захисту наші брати й сестри. Народжувались нові покоління, яким прадідівська земля лише снилася. Але материне слово, вимережене в колискових і молитвах, завше освячувалося рідною мовою до рідної землі-України, прообразом якої сьогодні є чорнобильська мадонна. Опромінене радіацією, її немовля тривожно дивиться в зіниці плянети, мов би запитуючи: які ще випробування чекають наш народ, чим завинив він перед світом цим?!

Щоб вижити, щоб урятувати своє немовля, українська мадонна долає тисячі кілометрів через моря-океани, шукаючи захисту й порятунку своїй дитині. І хоч як тяжко усвідомлювати це, ми віримо, що і цього разу Мати воскресить нашу одвічну надію — вільну і незалежну Україну.

Нині, коли ми відзначаємо місяць матері, доземно вклонімося їй, возрадуємось, що маємо таких матерів, які своєю незрадливою молитвою оберігали й оберігають нашу землю, наш народ.

Тож нехай завше святиться її ім'я в нинішніх і грядущих поколіннях.

ІРИНА МИХАЙЛОВСЬКА

Квіти кладу на могилу...
Чорні холодні плити...
Спасибі, мамо, за силу
Гордо на світі жити.

Спасибі, мамо, за крила,
Щоб в височінь піднятись.
Спасибі, що Ви навчили,
Смерті в лице сміятись...

Мамо моя, матусю!
Чуєте: я сміюся!

ПРОМОВА ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК МІЛЕНИ РУДНИЦЬКОЇ

при відкритті Українського Жіночого Конгресу в Станиславові
дня 23 червня 1934 р.

(Перша частина промови)

Великий святочний день!

Велика святочна хвилина!

Виймовий це день п'ятдесятьліття роковин, які сьогодні святкуємо. Він небуденний і світлий також тому, що ось сьогодні відбувається перший загальний союзоукраїнський Жіночий Конгрес. І скажимо собі щиро: те, що нам вдалося здійснити сьогоднішній Конгрес, те, що ми зуміли збірним зусиллям зреалізувати задумане діло, — то, що ми знайшли тут разом, — не вважаючи на всі труднощі зовнішнього і внутрішнього характеру, всупереч всім перешкодам, всім малодухам і людям злої волі наперекір, — це наповнює нас не тільки радістю, але й гордістю. Чи не перший це раз в українській історії відбувається зїзд з такою широкою територіяльною базою? Чи не перший це раз після катастрофи у визвольній боротьбі зібралися українці різних земель, різних світоглядів, вірувань, переконань і партій, зєдинені одною спільною національною ідеєю, надихані бажанням, щоби її в собі скріпити, в інших розпалити, щоби її якнайкраще у дійсність перевести.

Зібралися українські жінки у свідомій співвідповідальності за українську дійсність, як свідомі співтворці української майбутності.

Однак на нашу радість паде велика, чорна тїнь. У незвичайно відповідальних часах і у виймово важкому, просто трагічному положенні доводиться нам відбувати цей конгрес. І тому простіть Дорогі Сестри, що ці слова привіту не можуть бути такі беззастережно радісні, такі безжурно погідні, як може повинні бути.

Святкуємо цей 50-літній ювілей українського жіночого руху в незвичайно важких часах. Мабуть не переживав ще український нарід у своїй історії такого лихоліття, не переходив ніколи досі такого пекла фізичних і моральних тортур і страждань. Внаслідок невдачі визвольної боротьби українські землі розшматовані між чотири держави. І чим далі від нашої останньої визвольної-державної спроби, тим ясніше розуміємо і тим дошкульніше відчуваємо трагедію нашої бездержавності. Тим краще здаємо собі справу, що значить недостача політичної незалежності. Це не тільки економічний визиск, а то і нужда, не тільки чужа школа, але й марнування величезних засобів потенціальної духової енергії, які дримають у нашій дітворі, не тільки культурна відсталість, але й духове каліцтво. Бездержавність — це підсвідоме почуття меншевартності в одних і

почуття нестерпного пониження і сорому інших. Це ті шкоди, які відбиваються на психіці довгих поколінь. Це чужі агентури, це ломання душ, спідлювання характерів, це наша кволість і нікчемність аж до найстрашніших форм рабства і найглибшого морального упадку, аж до національного відступництва і зради.

Тоді, як інші маленькі народи, без великого минулого і без великих матеріальних і моральних засобів, силою політичної кон'юнктури стали самостійними державними організаціями, наш нарід не вмів здійснити найвищої форми свого самоозначення, не вмів оформити себе в державу, як еманацию всіх своїх політичних, господарських і культурних сил.

Однак це не вичерпує ще трагізму положення Українського Народу. Наш материк, найбільша, головна частина нашого народу — не могла прислати на це свято своїх представниць.

Те, що діється нині на Радянській Україні переходить межі найбільш хоробливої уяви. На окреслення цього є тільки одно слово: жах. Там іде боротьба не за владу, не за громадські права, не за особисті вольності, а за найбільше елементарні засоби людського животіння. Ось ми є свідками, як наш віковий ворог — Москва — почав із нами боротьбу за само наше біологічне існування. Він відбирає нам навіть ті джерела прожитку, якими користуються півдикі мешканці найстрашніше експлоатованих колоній. Ось ми є свідками винищення нашого народу голодом, витвореним свідомо й організованим, як методу, що має на цілі приборкати, здушити всі протирадянські настрої, всі самостійницькі течії і національно-державницькі змагання народу. А побіч винищення України голодом — ми були і є від ряду літ свідками, як большевики нищать усі питомі прикмети нашого народу, всі його моральні, культурні і господарські цінності, як вони намагаються викоринити первні української психіки, релігії і вірування, історичну традицію і народний побут і насадити силою чужі українській природі форми господарського і духового життя.

Скільки наших земляків згинуло на Придніпрянській Україні і на Кубані голодовою смертю? 2,5 чи 10 мільйонів? Стільки, скільки живе нас українців на захід від Збруча, чи трохи більше чи менше?? Ніхто цього не знає. Уявіть собі, сестри, уявіть собі на хвилину цілу Галичину і Волинь, Буковину і Підкарпаття — одним великим цвинтарцем, без одної жи-

вої істоти. Уявіть собі, що вимерло тут ціле населення. Передумайте бодай на один мент цю думку до кінця. Подумайте, що на Україні вимирала поголовно — мов скошена трава — майбутність Нації, українська дітвора. Вимерли старці, знеможені хворобами і недостатками. Падали, як підрізани дуби — чоловіки в цвіті віку. Тільки жінок вимерло найменше. Вони матері — мають найбільш вітальну силу, їм небагато треба для прожитку. Вони в часі голодової пошести на Вел. Україні мали той самий сумний привілей, який мають жінки в часі війни: дивитися безрадно і безпомічно, як гинуть їх найближчі. І освідоміть собі ще на хвилину всі наслідки голоду, хороби, пошести, ціле біологічне ослаблення Нації, — подумайте, як будуть виглядати ці, ще ненароджені діти, діти батьків, які недоїдають цілими роками. Уявіть собі моральне здичиння людини, перед якою стоїть тільки одна проблема: наїстися, вижити, перетривати голод. Подумайте — наша Батьківщина, цей край казкових природних багатств, молоком і медом текуча країна — перемінилася в пустелю. Велика Україна — найголовніше джерело національної культури і державницької ідеї, земля, що видала Шевченка і Лесю Українку, Хмельницького і Мазепу, а перемінилася в край, де люди втратили почуття гуманності, де одинокою формою протесту навіть для комуніста є тільки самогубство.

І не на полі бою впали ці мільйони, не гинули вони як герої, як лицарі, не за ідеали принесли в жертву своє життя. По гостинцях, під плотом, опухлі з голоду — конали.

І не кажим — Сестри, — що цьому винні вони — вороги — москалі — большевики. Ні — це наша вина, наша власна вина, що ми залишилися паралітиком на роздоріжжі історії. Наша вина, що не вміли взяти своєї долі у власні руки. А передовсім вина нас — верхівки, інтелігенції, провідників, що вміли примусити народ до жертв тоді, коли кувалася доля Української Держави.

Ось ці думки затроюють нам душу аж до дна, мов кровавий докір совісти зганяють сон з очей і соромом палять обличчя.

У таких умовинах відбуваємо наш конгрес. Але цьому не кінець. Коли хочете мати повну картину нашого трагічного положення, додайте до факту бездержавности — та фізичного винищування народу за Збручем — ще й наш внутрішній хаос розтраченої національної енергії, яка йде в нас на взаємне поборювання? Нема хіба другого громадянства на земній кулі, яке марнувало би такі велитенські зусилля зовсім непродуктивно на внутрішні межусобиці, як ми, — хоча одночасно ми хіба останні, які на таке марнотратство сил можемо собі дозволити.

І не тільки у тому річ, що ми збилися з одного шляху і шукаємо його на осліп по доріжках і манівцях, які часто біжать у протилежних собі напрямках. А річ у тому, що розпорощення національних

сил не йде по лінії здорових суспільних течій та не має за основу істотних світоглядних різниць громадянства. Воно зводиться переважно до явищ анархії, гурткових котерій і вузьких групових або й особистих амбіцій і інтересів. Внутрішнє безладдя допровадило до партійно-політичної боротьби, а в останніх часах також ще й до боротьби релігійної.

Коли поглянемо довкола себе — бачимо сотні непорозумінь, сварок, конфліктів — як у справах дрібних, так і в найважливіших питаннях нашого національного життя. Жахом наповнює нас факт, що навіть до найважливіших питань національного життя поодинокі групи підходять під кутом власного пристрасті й інтересу. Коли приглянемося методам політичної боротьби, стверджуємо повне заломання моралі у внутрішніх громадських відносинах. Принялася в нас думка, що принципи прилюдної громадської моралі цілковито ріжняться від приватної неособистої моралі. Найбільше неетичні вчинки, яких ніколи не зробила би чесна одиниця в приватнім житті, стали допускаемі, добули собі право горожанства в житті громадським. А в слід за тим йде безупинне недовіря одних до других, бажання перехитрити політичного противника, нетерпимість і злоба, брак взаємного розуміння і виrozumіння. Каїнова ненависть синів одної матері, ненависть, яка обезсилює, параліжує їхні сили, не дозволяє звернути їх назовні.

Такі невідрадані відносини панують серед громадянства західних Українських Земель та на політичній і заморській еміграції.

Однак змальована нами картина української дійсности не була би вірна, коли б ми бачили в ній тільки темні краски і тіни, а не бачили світла і барв.

До тих відрадних явищ в нашому житті за останні роки належить передовсім майже повна ліквідація радянського , яке довгий час мов гангрена розкладало організм західно-українського громадянства. Події, які зайшли на Радянській Україні в останньому році, безоглядне нищення червоним царатом усіх проявів українства, а передовсім голод — відкрили очі навіть найбільш незрячим і наївним, а рівночасно підірвали ґрунт большевицьким агентам.

Друге незвичайно позитивне явище серед темряви нашого життя — це факт, що щезли територіально партикулярні розбіжности і конфлікти між наддністрянською і наддніпрянською віткою українського народу. Вирівнялося і затерлося глибоке провалля, яке викопали були між Галичиною і Великою Україною події і промахи 1919 і 1920 року. Загоїлися рани, пішли в забуття взаємні кривди, жалі і претенсії, а до голосу прийшло те, що найсильніше, це що зеднує: звязок крови, свідомість спільности, почуття нерозривности в добрій і злій долі.

Не від речі буде пригадати, що в часах страшної ворожнечі між двома вітками народу українське зор-

ганізоване жіноцтво перше дало почин до моральної демобілізації розсвареного громадянства. В поодиноких європейських осередках нашої політичної еміграції, наприклад, у Відні в 1920 і 1921 році, отже в часах найбільше драматичного загострення відносин між роз'єднаними частинами Нації — українські жіночі товариства були самотнім тереном, де сходилися і спільно зі собою працювали уроженці Галичини і Великої України, галичанки і наддніпрянки. Український Жіночий Зїзд, який відбувся у грудні 1921 р. у Львові, перший кинув гасло замирення роз'єднаних частин народу та національної єдності і консолідації і це гасло українського зорганізованого жіноцтва послідовно переводило в життя на протязі минулих 13 літ. Не від речі також буде пригадати, що в часах, коли дурійка радянськості охопила галицьке громадянство, українське жіноцтво, зорганізоване в Союзі Українок, перше цій отруті рішучо протиставилося, проголосило бойкот радянськості преси і тих діячів, які одною ногою стояли в національному, а другою в більшовицькому світі.

Оба відрадні явища, про які тут була згадка, а саме те, що відпали між нами партикулярні ріжниці та що на Західних Українських Землях зліквідовано радянськості — вони мають одно спільне джерело: цим джерелом є величезне поглиблення національної свідомості на всіх українських землях. І це є найбільше позитивний, найбільше радісний факт нашого "сьогодні", факт, який дозволяє нам з вірою в майбутність перетривати теперішнє лихоліття, та на якому ми будуємо всі сподівання на краще "завтра".

Коли порівняти сучасний стан українства зі станом зперед десяти чи двадцяти літ, мусимо ствердити одно: ми йдемо вперед, ми ростемо в силу. Це така наглядна, така безсумнівна правда, що навіть не треба її доказувати. Невміруща українська національна ідея йде вперед побідним походом на всіх українських землях. Вона відроджується після тисячлітнього сну на наших найдаліших окраїнах, на Підкарпатті. Вона ломить усі непоборні здавалось би перешкоди, які поставили перед нею більшовики. Вона діє стихійними силами в мільйонних масах України, яка нищена та руйнована, слізьми і кров'ю наповнена, гоїть свої глибокі рани, регенерує свої сили та перероджується психічно серед мільйонних жертв. Вона — національна ідея — доказує чудеса — де народ в органічній, конструктивній праці творить від основ власні життєві форми, та у важкій боротьбі за кожну пядь землі, за кожний хатній поріг, за кожну читальню і кооперативу гартує свої сили.

Зросла національна свідомість найширших шарів громадянства на всіх українських просторах, національна свідомість не тільки в значінні почуття своєї національної відрубності, але також у значінні свідомого змагання до здійснення нац. ідеалу. Зросла активність українських мас, які виявляють подиву

гідну завзятість в обороні національних інтересів та величезну готовість до жертв. Одним словом: процес національно-політичної кристалізації, процес переміни народу на націю поступає безупинно вперед. А в цій переміні потенціальної енергії народу на розгонову, українська жінка грає не меншу роль, ніж чоловік.

Але заки освідомимо собі де наше, українського жіноцтва місце серед громадянства та яка наша роль на тлі змагань нації, погляньмо ще на положення українського народу з перспективи всесвітніх відносин і міжнародної політики.

Схарактеризувати в кількох реченнях те, що діється у світі та як воно відбивається на нас — річ не легка. Находимося у кліщах якогось великого історичного процесу, в якому всі дотеперішні догми і вартості переходять переоцінку. Ми попали у вир хаосу, в якому серед болів і корчів родяться нові форми життя, нова людина. Криза політична й устроєва, соціальна і господарська, культурна і духовна охопила цілий світ і не відомо, що з неї вирине. Криза це чи загибель культури, сумерк чи тільки потрясення однієї епохи і історії людства.

Ніхто цього не знає і не це має для нас головне значіння. А те для нас найважніше, щоби в тих процесах, які йдуть у світі і в які ми — по волі чи неволі — втягнені, не бути об'єктом а суб'єктом історії. Річ у тому, щоби не стояти тільки на периферії подій, а бути їх співтворцями, бути жовнірами, які борються за краще завтра та будують власними зусиллями, невдачами і перемогами, свою майбутність.

Яким шляхом піде розвиток подій у міжнародній політиці — ніхто цього передбачити не може. І тільки одно певне можна сказати про світову ситуацію: що нема в ній нічого певного. Бачимо щораз виразніше нетривкість, пливкість відносин. Міняються майже з місяця на місяць. Протягом 24 годин творяться нові орієнтації і нові політичні констеляції. І тяжко навіть вгадати, котрі з тих змін мають структуральний, а котрі тільки кон'юнктуральний характер.

Однак не у змінчивих констеляціях річ, не у тимчасовому, більше чи менше для нас корисному укладі міжнародних сил лежить суть питання. Для оцінки міжнародного положення української справи найбільше значіння має тенденція розвитку цих сил. Чи ця тенденція йде по лінії наших інтересів, чи в протилежному напрямі?

Можна би перелічити довгу низку фактів на те, що гороскопи для української справи на міжнародній арені не є відрадні. Велика динаміка наших обох головних сусідів, петрифікація тих державних організмів, у яких найшлися західні українські землі, опір чинників, заінтересованих в удержанні теперішньої мапи Європи, яка зробила нас причіпкою до чотирьох держав — те все безумовно факти для нас некорисні і грізні.

Але побіч них можна навести інші, які з непохит-

ВІДЗНАЧИТИ ВЕЛИКИЙ ГОЛОДОМОР — ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ

*"Люди, які забувають свою історію,
є приречені її ще раз пережити".*

Голодомор 1932-33 років — це найбільше народобивство в історії, що знищило українське село, яке століттями було берегиною традицій і духовності українського народу. З того часу пройшло вже 60 років, а світ ще до сьогодні майже не знає, що над українцями провели комуністи експеримент ґеноциду, мільйонні жертви якого зобов'язують нас сказати світові правду про смерть невинних дітей і про душевні муки їхніх матерів. Треба також зробити всі заходи, щоб і ми, і наші діти в розсіянні пригадали собі цю трагічну сторінку нашої історії і разом з українським народом на рідних землях поєднались духовно, відзначаючи ДНІ СКОРБОТИ.

Саме з таких міркувань українські громадські центральні, а саме УККА і УАКР при співучасті Союзу Українок Америки, Пласту, Товариства Українських Інженерів Америки та інших, створили Крайовий Комітет Вшанування Жертв Голодомору в Україні 1933 року в 60-ліття Великого Голоду. Програма, яку прийняв Комітет, має такі завдання:

1. Активно включитися у центральне відзначення в Україні.
2. Відбути наукову конференцію.
3. Зібрати і влаштувати архів експонатів про голод.
4. Допомогти видати на Україні великим тиражем (українською мовою) наукову працю Роберта Конквеста "Жнива скорботи".
5. Подбати, щоб статті про голодомор появились у впливових газетах і журналах.
6. Постаратись, щоб документальний фільм "Жнива розпачу" був висвітлений на телевізійних мережах.
7. Відбути першого червня "Крайовий День Скорботи", відзначаючи цей день відповідними програмами і урочистими Молебнями в усіх українських церквах США.

Закликаємо Вас об'єднатись в усіх осередках США у цій спільній дії, щоб разом з нашими братами на рідних землях, з сльозами на очах, оновитись думкою невмирущості нашого народу, згадуючи безсмертні слова поета Симоненка: "НАРОД МІЙ Є, НАРОД МІЙ ЗАВЖДИ БУДЕ"!

За Крайовий Комітет

Тарас Гунчак, голова

ною певністю вказують на те, що час працює на нас, а не проти нас. Всі позначки промовляють за тим, що йде до великої збройної розправи в світі. Вказує на те не тільки нервова атмосфера в Європі, яскравим вислідом якої є перегони у зброєннях, але й щораз грізніші лискавки на Далекому Сході. На порядок денний світової політики входить проблема Східної Європи, а у зв'язку зі сподіваним розбиттям російської імперії щораз актуальнішою стає у світі наша справа. З року на рік зростає поінформованість і зацікавлення світа українською проблемою. Ніколи не писали у світовій пресі стільки про українські справи, що протягом одного останнього року. І хоча кожний підходить до українського питання зі становища власного інтересу, хоча для урядів держав і т. зв. міродайних кол ми є ще тільки цінним предметом, то все таки щораз частіше лунають у світі голоси про необхідність створення української держави, як чинника світової рівноваги.

Щоби ця концепція державної незалежності України могла викристалізуватися у світовій opinio, щоби вона могла у свідомості державних мужів і широких кол європейського громадянства звязатися в логічну цілість з політичними і господарськими потребами Європи, на те треба з нашого боку ще багато енергійної пропагандивної праці, а передовсім треба давати світові якнайбільше доказів нашої волі та зрілості до самостійного життя.

Не перецінюємо значіння міжнар. пропаганди, не манимо себе, щоби хтонебудь з приязні, з симпатії, чи з якогось почуття справедливості поміг нам.

Знаємо, що реалізація Нац. Ідеалу залежить в останній мірі тільки від нас самих. Але з другого боку розуміємо значіння добрих зв'язків зі світом, побудованих на спільноті інтересів.

Зберігаємо правопис оригіналу. ("Діло", 27 червня 1934).

Продовження в наступному числі.

ПАМ'ЯТІ ВИДАТНОЇ МИСТКИНІ

10 січня ц. р. на 81-му році життя померла у "Закутку" Винниченка в Мужені, Франція, Іванна Нижник-Винників. Це була моя шкільна товаришка зі Львова, якій я ще 1962 р. присвятила і вислала на літературний конкурс СУА нарис "Паризька зустріч". З того часу минуло понад 30 років, впродовж яких Іванка виросла з колишньої учениці Олекси Новаківського на талановиту малярку, керамікарку та на основоположницю нового виду прикладного мистецтва — вартини-килиму зі застосуванням малярства, наліпки, вишивки і т. зв. "пачворку". Вона померла саме тоді, коли заходами приятелів, близького друга Юрія Кульчицького, який пережив її всього на кілька тижнів, та таких співавторів як Катерина Штуль, Омелян Круба, Віра Вовк, Олександр Федорук, д-р Володимир Попович, О. Жданович та французів Франціса Леграна й Женев'єви Віяль-Мазель появилася монографія "Йоанна Нижник-Винників" з чудовою кольоровою репродукцією її картини, з кольоровими репродукціями та статтями згаданих авторів. Український текст надрукувало "Наше Слово" у Варшаві, французький-друкарня Арнера у Вальорісі, Франція (Париж, 1992). Зокрема цінна стаття самої Іванки Нижник-Винників "Мистецька школа Олекси Новаківського" зі знімком учнів, професора та мецената школи Митрополита Андрея Шептицького. На щастя, Іванка змогла ще побачити своїм послабленим зором першу книжку цієї монографії, що появилася з друку.

Іванна Нижник: Автопортрет — олія, 1937 р.
J. Nyznyk: Selfportrait — oil, 1937.

Усю свою мистецьку спадщину вона записала музеєві Олекси Новаківського у Львові, яким завідує його внук.

Ольга Вітошинська

ПАРИЗЬКА ЗУСТРІЧ

СОФІЯ НАУМОВИЧ

Немає чарівнішої жінки над Іванку Нижник-Винників! Мила, симпатична, елегантна, товариська, й на свою "тридцятку з гаком" — винятково молодечого вигляду. І тому їй багато прощають: неприбуття на "рандку", невідписування на листи, перекручення фактів і навіть мимовільне викликання непорозумінь.

Коли вона раптом вирішила, що "має досить Парижу" і вибиралася на постійне перебування на Блакитному побережжі, я запитала її, як зможу з нею скомунікуватися.

— На тобі мою адресу!.. — тицьнула мені в руку папірець. — Коли потребуватимеш чогось від мене — пиши.

— Та хіба ти відпишеш?

— Ні.

І що було робити? Поїхала Іванка і слід за нею пропав. Уже майже два роки ніхто її не бачив. Але, мов на глум, вістки про неї привозили до Парижу

наші "американці", що, доробившись в країні доляра, пригадали собі стару Європу й приїхали провести в ній вакації. Майже всі вони побували на Рів'єрі, за відомою приказкою "Бути в Римі й Папи не бачити", — тож і зустрічалися там з нашою маляркою. Усі наші інформатори, наче змовились, говорили про те, що Іванка, захопившись керамікою, світу поза нею не бачить і знаменито почуває себе на самоті. Щоправда, ніхто не вмів точно сказати, як ота "самота" виглядає...

Та раптом рознеслася вістка, що Іванка приїхала до Парижу — у зв'язку з успадкованим, по Розі Винниченко, "Закутком"... Де ж її знайти? Хтось бачив її цього тижня у нашій церкві. На всякий випадок я залишила в о. пароха маленьку записку для неї, а в неділю вибралася до церкви.

Вийшла з метро й збагнула, що прийду вже хіба "свічки гасити", тож біжу не оглядаючися. Раптом

від столика "Фльори" — модної "екзистенціальної" каварні — чую, наче б хтось мене кликав. Оглядаюся — Іванка! Елегантна як завжди, причесана й "макійована" на останню моду, сидить при каві й цигарці, а біля неї торчить висока й тоненька, як вона сама, парасолька.

— Що ти тут робиш? — ставлю недоречне запитання.

— Чекаю на тебе, ти ж написала, що хочеш мене бачити...

— Але ж ти не відписала й не визначила ні місця, ні часу...

— Та це зовсім непотрібне! Ми все таки зустрілися...

І говори з нею! Вона й не подумала, що до нашої церкви можна добиратися різними дорогами, але я вже про те не говорила, радіючи зустріччю. А це ж так багато важить на еміграції... І через те нам так легко порозумітися, навіть без визначення часу й місця...

Ми випили каву, перекидаючися вітками про здоров'я (вона перенесла важку операцію), про "Закуток" ("усе валиться, направляти треба, а грошей бракує"), про моїх дітей (уже великі "панянки") та про найновіші події у Парижі.

Врешті я приступила "до речі властивої":

— Скільки часу можеш мені присвятити і куди йдеш?

— Я тепер вільна до 5-ої. Можемо трохи перейти понад Сеною... Або знаєш що? Ходи до мене, я буду розкладати свої речі й тоді собі поговоримо.

— А де ж ти зупинилася?

— На рю де Сен...

— Та це ж недалеко! Тут мешкає чемпіон Парижу зі шахів українець Степан Попель, пригадуєш? Була ти колись в них?

— Була. Саме тоді, коли він помирився зі своїм колишнім "суперником" Павлом Шевчуком, після виїзду "Доньки" Терлецької...

— То це була для них добра нагода випити...

— Скажи радше: ще одна нагода, бо ж вони обидва завжди вміли її знайти...

Отак пригадуючи "золоті" післявоєнні часи у Парижі, куди ми всі, найновіші "емігранти", добилися різними правдами й неправдами і жили тут більше гарячим бажанням виявити світові "правду про Україну", ніж хлібом насущним "на картки", — ми з Іванкою добилися до її хати.

Оригінальна й трохи несамовита Іванка — не може мешкати як звичайний смертний у звичайному будинку чи готелі. Ми пристанули перед галереєю Ремона Дункана, де я інколи затримувалася, переходячи цією вулицею. Думала я, що й Іванка зупинилася з цією самою метою: оглянути великий портрет сивоволосого й довгобородого старця з чолом, перепоясаним золотою стрічкою на грецький

лад, у довгій білій саморобній, теж грецькій, туніці.

— Це хто такий? Як думаєш? — запитала я отак собі.

— Нічого не думаю. Це — Ремон Дункан, власник цієї галерії...

— Чи він часом не родич тієї акторки чи танцюристки, як її...

— Тієї самої — Ізидори Дункан! Вона вже давно померла, а ось він у свої 82 роки ще зовсім бадьорий. І хоч виглядає як аскет, бо ж вегетаріанець, це ніяк не перешкоджає йому малювати, різьбити, писати поезії, ткати власноручно чудові грецькі тканини, дуже подібні до наших, шити собі сандалі, друкувати...

— А звідки ти все це знаєш?

— Я ж тут мешкаю!

Я зацікавилася й остовпіла. А Іванка тим часом відчинила зі скреготом важкі двері галерії і пропустила мене наперед, знявши з цвяха величезного ключа. Ми перейшли вузький коридорчик і стали перед залізними кованими воротами, які відчинялися саме цим великим ключем. Далі ми мандрували великими залами з почорнілими стінами, зі старими меблями й різними античними речами: скульптурами, різьбами, картинами, ткацьким варстатом, друкарськими машинами тощо. Тоді знову опинилися в коридорчику, з якого вийшли на внутрішнє подвір'я й врешті сходами піднялися на четвертий поверх.

Мешкання Іванки, яке сонце залило жовтою охрою, було б зовсім банальне як на "Латинський квартал", коли б не моторошний вступ до нього.

То ти тут живеш? — запитала я, відсапнувши після цієї лабіринтної мандрівки.

— Це тільки тимчасово. Тут живе Дунканова студентка, яка тепер саме виїхала на вакації...

— Студентка цікавить мене менше, але ти подразнила мою цікавість цим паном Дунканом, тож розкажи дещо про нього.

— Не маю дару оповідача, але декілька слів видушу зі себе... Він народився, як і його сестра Ізидора, у Сан-Франсіско. Отож він — "американець", але поїхав якось до Греції й захопився її класичною культурою так, що пробув там багато років. Там він так "погречився", що зодягнув грецьку одягу, — щоправда, з-перед двох тисяч літ! — і вивчив старогрецьку мову... Не знаю, чому він згодом залишив Грецію й переїхав до Парижу, де й осів, та створив свою картинну галерею і встановив щорічну нагороду "Прі Нью-Йорк". Бо треба тобі знати, що в Нью-Йорку він теж має маєтки та малярську галерею.

— То він мільйонер?

— Мільярдер! Але він дивак — ходить у цій білій туніці й сандалях. Полотно й вовну сам тче на варстаті, а також сам складає до друку свої поезії, малює і різьбить...

— Чи має він жінку?

— Аякже! Зветься вона Ая, лотишка з Риги. Вона

теж одягається у білу туніку і перев'язує чоло стрічкою, але вона набагато молодша від нього, бо їй тільки 60.

— А як же ти з ними познайомилася?

— Чи пригадуєш мій приїзд 1947 року з Німеччини і такого Горнунга, що допоміг мені приїхати сюди та ще й дістати американську стипендію до малярської академії?

— Пригадую дуже добре: цей Горнунг — адвокат зі Львова, що зумів влізти до УНРА...

— Той сам. Він познайомив мене з родиною багатих караїмів, їх Ліза стала моєю приятелькою. Через них я й познайомилася з Дунканами. Вони вважали, що мені придасться знайомство з власниками галерії... Ця Ліза дуже прив'язалася до мене й запрошувала до їхніх хуторів-вілій на Рів'єрі, де якраз я й почала займатися керамікою. Вона завезла мене до цієї коліски відродження французької кераміки, до Вальорісу. Це теж місце частого перебування таких світочів як Пікассо, Шагал та інші.

— Підожди, бо я чула про твої добрі взаємини з жидами: Горнунгом, Шагалом... Як це ти зуміла здобути їхні симпатії?

— Горнунг — знайомий моєї родини зі Львова, ніколи не мав причини нарікати на своїх українських сусідів, зокрема за німецьких часів... Шагал походить з Білостоку і знає всі слов'янські мови. Це старша людина і зовсім не зарозуміла як на свою світову славу. Якимось він звернув увагу на мою кераміку, відмінну від французької, з українськими мотивами. Що ж до Пікассо, то він замкнувся у своєму "шато" у Канах і я не часто його зустрічаю, хоч і буваю в тому місті: там в одній крамниці, на головній вулиці, є керамічний відділ з моїми виробами...

— І що ж ти там виставляєш?

— Все: вази, тарілки, лямки, біжутерію — перстені, браслети, медальйони. Все це з українськими фольклорними мотивами, які подобаються публіці. Я продаю навіть ікони, бо вивчила важку техніку малювання золотом...

— О, я бачила як це робив Юрій Кульчицький. Чи він теж перекинувся на кераміку?

— Так, і має великий успіх у Парижі. А взагалі кераміка тепер у моді... У мене замовляють навіть керамічні декорації для готелів, барів, а для однієї української родини я виконала керамічний ватран у стилі наших кахлевих печей часів барокко...

— А твоє малярство? Ти його зовсім закинула?

— Ніколи в світі! Недавно зробила портрет Лялі Дрогомирецької та пана Плевака з Парижу, і вже маю замовлення на інші... А крім того, малюю хустки, ось зараз тобі покажу, їх можна використати, як декоративні панно...

Тут Іванка розгорнула цілий жмут хусток з квітами і птахами та одну з них, із павами, напняла на рамку й засвітила ззаду лямпочку. Ефект був надзвичайний!

— І хто їх купує?

— Як досі, то переважно швайцарці, бо вони багаті і мають просторі вілли серед чудової природи...

— Та вернімося до кераміки, бо, думаю, що теж завдяки їй прибула до Парижу.

— І так, і ні, бо я просто використовую даровий квиток на "синій поїзд", що їх мені вручили на іменини, тож звідси поїду ще до Бельгії, Голляндії, Люксембургу і Данії, а тоді до Англії, де мені обіцяли дати приміщення для кераміки... Це англійські промисловці, що провели вакації на півдні Франції і зацікавилися моєю керамікою.

— Чи не хочеш зробитися мільйонеркою, як пан Дункан?

— Так, мені потрібний мільйон, щоб збудувати у "Закутку" власну керамічну піч і не мусіти тинятися по чужих, де крадуть мої помисли й мотиви... Треба теж поширити "Закуток", і не тільки для гостей, але й для відпочинку наших мистців... Але про це ще ні слова...

Задзвонив телефон, тож я розглядала кераміку на столі й почула Іванчину відповідь:

— Так, о п'ятій, я знаю! Що? Вже по п'ятій? Ну, то я виходжу!

Я почала швидко вдягатися, але Іванка мене заспокоїла:

— Не хвилюйся, усі знають мою "точність"... Вибери собі щось з цих речей, вони ще давніші... Але якщо тобі подобаються...

— Певне що подобаються, ось, наприклад, цей жовтий півник або зелена пава...

Іванка вхопила тарілку з півником і павою, запакувала мені та й каже:

— Як приїдеш до "Закутка", — дістанеш кращі! До речі, чому б тобі не приїхати на кінофестиваль до Кан? Ти ж якась журналістка! Туди з'їжджаються журналісти з усієї світової преси, тільки українські "блищать" відсутністю!..

— Не запрошуй, бо я готова зловити тебе на слові. Наші редакції напевне радо помістили б репортаж із кінофестивалю, хоч і не повернули б коштів дороги. Та все таки це добра ідея, подумаю. Дякую тобі за цю чудову "фавну" на керамічних тарілках. Вона буде в мене у доброму товаристві: побіч картин Гніздовського й Гуцалюка. Перед своїм виїздом до Америки наш знаменитий Гніздовський зробив проєкт обкладинки до збірки моїх репортажів "Паризькі зустрічі". Добре, що обкладинка готова, що ж до видання збірки, то ще треба буде довгенько чекати... Та покищо дякую тобі, Іванко, за гостину — це буде знаменита тема до репортажу про тебе й американсько-грецького дивака!

— Але ж бо й "гостина"! Навіть чаєм тебе не почастувала!..

— Ти помиляєшся. Я була сьогодні, завдяки тобі, на Лукуллівському бенкеті!..

БУДНІ В КИЄВІ

Для більшості населення Києва наступають сірі будні. Опале листя каштанів ховзається під ногами по дірявих вулицях і тротуарах. Транспорт переповнений, і народ гряде на нього натовпом, часто бльокуючи вихід, що спричиняє ще більший стиск. Високі ціни, очікування, що вони підвищаться, брак товарів, які і так ніколи не були високої якості, дратує ще наявністю товарів за валюту, коли не має тієї валюти.

Для мене також будні в Києві. Нелегко усвідомлюю той факт. Досі кожний приїзд в Україну був, якщо не святом, то великою подією для нас, яких тепер величають діаспорою, а насправді мешканців Заходу, пов'язаних з Україною. Тепер для декого з нас Київ став місцем праці на рік чи два. Київ уже буденний. Доступ до нього нормальний, хоч ще не надто зручний. Це вже не та вимріяна столиця — золотoverхий град, шлях до якого лежить через інші міста. Шлях до Києва тепер прямий. Уряд в Україні український і держава незалежна. Ідея незалежної України вже перестала бути гаслом, мрією чи бажанням. Україна існує як реальність, з її сірою буденщиною, реальними загрозами, звичними і незвичними труднощами. Вона вже не візія, не мерехтючий ідеал. Правда, з вершка дзвіниці Лаври (не дивлячись вгору, де ще жадно, в два боки, поглядає царський орел, і не дивлячись в той бік, де Петрів вал врізається в серце монастиря), коли дивишся на кучеряві береги у золоті осені та сяйві церков, на тихе плесо Дніпра і розлоге Лівобережжя, у тих барвах, що еднають Тіціяна і Кричевських, відчуваєш всю велич Києва, весь майже надлюдський київський блиск, весь чар виспіваної, вилеліяної України. Тоді свято, тоді хочеться співати і радіти морем синьо-жовтих прапорів, блиском тризубів, мерехтінням церков, відлунням київських дзвонів. Але такими почуваннями не виживеш буднів, як і не слід стовбичити стовпником на реставрованій дзвіниці. Треба спускатися до буднів, хоч зникати до буднів важко. Хочеться довше затримати тепло золотоблакитного літа.

Київські зібрання, концерти й засідання оздоблені патріотичними закликами. "Слава Україні!" — лунає з усіх естрад. Кияни часто чують заохоту до відновлення державности, духовности і традиційних цінностей народу. Новинки в радіо і на телебаченні розпливаються в описах зустрічей офіційних представників України зі своїми чужинецькими колегами. Звичайні ділові зустрічі і нудні протоколярні імпрези, які творять рутину в інших державах, тут ще є святом. Участь України у міжнародних конференціях ретель-

ЛЮБОВ ГОРБЕНКО

*Моя Батьківщина — не палац бучний...
М. Рильський*

Бундючний палац осоружний мені,
У мене є поле
З колючим вінком золотої стерні,
З кристалами солі.

Моя Батьківщина — од віку-віків —
Тривога, тривога, тривога!
Шевченкові муки і думи палкі,
Прокляття й знемога.

Моя Батьківщина — це море пісень,
Я їх не нав'язую іншим,
Хай кожен у серці, що хоче, несе —
Аби найсвятіше.

Моя Батьківщина — не тільки орли,
Не тільки поради,
Моя Батьківщина — усе, що болить
Від доторку правди.

Моя Батьківщина — докори сумні,
До неї любов — це не гобі,
На світі ніхто не позаздрить мені:
Моя Батьківщина — чорнобіл.

Моя Батьківщина — такі солов'ї,
Що ними пишаються втрати...
І все таки щастям є мати її,
Страшніше — не мати!

но коментується. Участь України у торговельних виставках заслуговує обширної повільної розповіді, в якій з насолодою демонструються знімки і розмови. Дивлячись на новини, не знаю часом, чи це інтерв'ю, чи нагода для журналіста виголосити свій палкий заклик до праці над відтворенням старих традицій торгівлі, ринку і приватних підприємств.

Знаю добре, що шлях у світ не приходив Україні легко, і він далеко ще не забезпечений. Історик в мені все це розуміє і пояснює, кому треба чи не треба. Але українець в мені хоче дещо іншого, хоче, щоб державність України була звичним явищем, а не святом.

Реальність не вимагає повсякчасного запевнення свого існування. Заклики до праці не замінюють праці, і прапор над будинком не зміцнює якості самої будови.

У чергах, що радше схожі на натовп і оздоблюють місто у всі пори дня, так що не пізнати, коли, властиво, закінчується чи починається робочий день, чути не тільки нарікання на ціни, на браки, на труднощі з транспортом. Тривожно те, що обиватель починає

говорити, що немає господаря, немає хазяїна. У незалежній Україні народ ще не відчуває себе господарем власної долі. Він не відчуває участі у незалежній Україні, в нього немає частки у спільному підприємстві, що зветься українська держава. Жителів України не ясно, які заходи робляться для зросту майна. Він не часто здає собі справу, що економічна криза — це наслідок ретельного розбазарювання майна народу попередніми урядами, а преса не часто пише на цю тему. Колишні уряди купували собі сяк-таке довір'я народу, будуючи величаві кумири і малі комуналки, кинувши кому контракт на книжку, кому вищого сорту ковбасу. Народ не був причетний до політичних та економічних рішень поза величними фразами та грандіозними здвигами. Загал не дивиться на дальшу віддачу і на довготривалі наслідки. Заклики до праці та надії на світле майбутнє досі не давали багато. Як пізнати різницю між вільним ринком та шляхом до комунізму, коли живеш у комунальній квартирі, не бачиш наслідків своєї праці і не можеш осмислити майбутнього. Новість святкової ідеї незалежності починає вмішуватися у медовий голос диктора, що замінив розповідь про колгоспний урожай описом міжнародного ринку у Вроцлаві.

В Росії реформи не проводились успішно, бо насправді реформ не можна проводити. Вони мусять втілюватися в життя самою громадою. Згори нікого не здемократизуєш навіть доброзичливою силою. Можна мобілізувати народ для специфічної цілі, але не на довгу мету. Можна вивести народ на вулицю, але тоді він творить товпу. Товпу можна попровадити, але вона сама нічого творчого не зробить. З товпи не створиться громадська суспільність і правова держава. Досі реформи в Росії або провалювалися, або насаджувалися згори і не удержувалися народом.

Тільки громада, яка складається з одиниць, що розуміють і бачать гідність і користь своєї праці, може створити громадську суспільність і правову державу. Це може статися тільки тоді, коли їй ніщо не стоїть на перешкоді і коли є сили, здатні створити обставини, які сприятимуть розвиткові демократичного суспільства.

В Україні була традиція громадських організацій в минулому, які провадили корисну економічну та ефективну політичну працю. Коли розглянути працю українських організацій, бачимо, що вона часто мала дуже практичний характер. На західних землях можна простежити, як з забезпечених товариств для вдів і сиріт по священиках виловлювався новий тип економічно зарадного пароха. Такі ж священики творили перші "Просвіти", в яких зростав інтелігентний ґазда. Кооперативна діяльність зростала швидко на Східній Україні, коли тільки створювалися сприятливі умовини.

На перешкоді витворенню повноцінної громадської суспільності було те, що українці мусіли часто

героїчно змагатися, аби просто втримати свою ідентичність. Це надавало подвижницького характеру самим звичайним діям і робили з буднів тяжке свято бою. Для прикладу, звичайні економічні кооперативи відігравали політичну роль і тим, що уряди їм ставали на перешкоді, а то і забороняли їх, і тим, що їм приходилось підтримувати громадське життя України, бо ані російська, ані польська держави, м'яко кажучи, цього не робили. Царська поліція, наприклад, остерігала місцеві власті, щоб ті чуйно стежили за кав'ярнями, бо власники, намагаючись заманити клієнтів, виписують різні газети, які можуть бути небезпечними. Про новіші часи не треба й пригадувати, бо навіть Шевченко зазнавав цензури.

Контроль був над організаціями і над тим, щоб про них не знали. Організації забороняли за націоналістичну діяльність навіть тоді, коли їх праця була суто практична і спрямована на поліпшення матеріального життя населення. Щобільше, заборонювано інформацію про організацію, так що вона вважалася таки націоналістичною, як критиками так і прихильниками. Практичний характер багатьох українських організацій переочувався, а то його і не знали. Націоналізм вважавсь політичним та культурницьким рухом, а практична праця малими ділами.

Те, що роками українці або терпіли за своє українство, або переживали еuforia затвердження свого я, стоїть частинно на перешкоді нормального розвитку країни. Сьогодні обиватель є українцем, і йому подвижництво чуже. Подвижники вистояли, Україна існує всупереч всім "не было, нет и быть не может". Але щоб Україна стала сучасною правовою державою громадського суспільства і високого рівня життя, треба обивателя, треба громадянина. На те треба, в першу чергу, щоб всі мешканці України відчували, що вони причетні до її долі. Їм треба конкретної можливості поліпшити дещо своє життя і бачити, що з ними числяться і що вони мають вплив на рішення уряду. Обиватель мусить брати якусь конкретну участь, щоб стати громадянином, щоб перетворити аморфну базарну вуличну масу з її малими торгами на вільний ринок України.

На це треба буднів і вміння вижити. Буднів без реторики і палких закликів. Це приходиться тяжко.

Важка осінь, а до свят далеко. Я йду до своєї участі в Києві — він мій на цей академічний рік — і думаю, яке щастя, що я можу жити нормальними буднями в Києві. І які тяжкі ці будні у багатій, але такій бідній Україні.

* * *

Марта Богачевська читає лекції з історії України в рамках програми Фулбрайта, найбільш престижної американської програми наукового обміну. Це вперше Україна обмінюється науковцями по цій програмі прямо з Вашингтоном, без посередництва Москви. Шість американських науковців беруть участь у цій програмі за 1992 — 1993 рік.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

ЗАПРОШУЄМО НА XXIII КОНВЕНЦІЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ!

Екзекутива Союзу Українок Америки і Конвенційний Комітет XXIII Конвенції США, що відбудеться 29-31 травня цього року в Ньюарку, Нью-Джерзі, в готелі Маріот, сердечно запрошуюють українське громадянство взяти участь у конвенційних нарадах, у святковому полуденку (субота, 29 травня, 1 год.) та бенкеті (неділя, 30 травня, 8 год.).

ГОСТЯМ РАДІ!

AN INVITATION TO THE XXIII CONVENTION OF THE UNWLA

The Executive Board of the Ukrainian National Women's League of America and the Convention Committee of the XXIII Convention of the UNWLA extends a cordial invitation to the Ukrainian American community to take part in the XXIII Convention which will be held on May 29—31, 1993 at the Marriott Hotel in Newark, NJ. All are invited to attend the Convention panels, a ceremonial luncheon (Saturday, May 29th at 1 pm), and the banquet (Sunday, May 30, 8 pm).

Екзекутива Союзу Українок Америки висловлює щире подяку колишній довголітній голові 17-го Відділу США в Маямі, Фл. Ірині Ракуш за щедрий дар в сумі 2,000 дол. на видання організаційного посібника США.

Д-Р НАТАЛІЯ ПАЗУНЯК

ПІДСУМКИ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ СФУЖО ІМ. МАРУСИ БЕК

Конкурс проголошено на весні 1992 р. з обмеженням до жанру — мала проза (нарис, оповідання, новеля) і до тематики, що повинна була бути пов'язана з проголошенням незалежності української держави. Жюрі складалося з трьох осіб: д-р Лариси Онишкевич, д-ра Леоніда Рудницького і д-р Наталії Пазуняк, які й розглянули надіслані твори.

Незадовго до VI Конгресу СФУЖО ми отримали двадцять чотири твори, що є значною кількістю для конкурсів СФУЖО. Були це твори здебільша з дотриманням тематики і жанру. При наявності деяких слабших творів вирізнявся ряд праць дійсно гідних уваги, праці здібних, а то й талановитих авторів.

Це вперше від заснування Літературного конкурсу СФУЖО ім. М. Бек в 1959 р. під час II Конгресу СФУЖО, в конкурсі взяли участь автори з України та інших країн колишнього комуністичного блоку, тож члени жюрі зустрілися з творчими особистостями з різних сторін — Києва, Харкова, Львова, Червонограда, Івано-Франківська, а також з Польщі (навіть від одного лемка з його цікавими діалектними формами), з Німеччини, Букарешту, з Сучави і, зрозуміло, з країн Заходу — Канади, США і Австралії.

Після прочитання й обговорення матеріалів жюрі приступило до нелегкого завдання — визначити нагороджений твір і п'ять відзначених. Найкращим твором визнано новелю-есею "Сон, якому 2000 років" Іванни Купали. Після відкриття конверти виявилось, що це Леся Гончар, внучка великого мистця слова Олесея Гончара. Щодо жанру — це новелістична проза. Є це рівночасно поєднання історії і мітології. Елемент часовий поданий так, що двотисячна дав-

ність переходить у сучасність, а то й нескінченність буття нації.

Автор охоплює суть українського історичного процесу — життя у його тягlostі і перемінах, що графічно можна б зобразити як структурну синусоїду. Є це спорадичні поривання — зриви до висот-перемог і безодня поразок-падінь у різні історичні доби. Автор проводить лямбдотив розвитку, стремління до завершення, те, що постійно жило у прапредків нації — з часів її генези в етносі, в народності аж до політичного державотворчого становлення нації.

У стилі автора — глибокий ліризм, притаманний українській людині. Твір, по суті, вивершений у стилі й ідейно витриманий. Відчувається при тому степова стихія свободи, закорінена у феномені козацтва. Це і є сукупність властивостей, що творили підґрунтя сучасної незалежності України. Авторці — Лесі Гончар — признано нагороду конкурсу.

Жюрі назвало ще п'ять авторів для відзначення за їх твори. Перше відзначення признано Ярині Тудорковецькій за її есею "Як діяли добрі гени, аж вилонили нашу державу". Це алегоричний есею філософсько-історичного характеру. Тема його: становлення нації з-перед християнських часів до сьогодення. Домінуючою постаттю є Мабаба (одно-слово: мати, баба) з часів матриархату. Есею складений із ряду символічно-алегоричних образів того, що має своє генетичне начало і свою послідовність. Є це довжелезний, творчий у своїй суті шлях до світла. З чорного тунелю небуття вихід в осяяність висот — до Незалежності.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС "БАБУНЯ НАШОГО ЧАСУ".

43-й Відділ Союзу Українок Америки у Філадельфії проголошує літературний конкурс "Бабуня нашого часу" на коротку повість, оповідання, нарис, спогад, поему — твір, в центрі якого стоїть бабуня сучасної доби.

Найкращим творам будуть признані нагороди, а саме:

за повість (від 50 до 100 сторінок машинопису) — 500 доларів;

за оповідання, нарис, спогад або поему визначено три нагороди: перша — 250 доларів; друга — 150 доларів; третя — 100 доларів.

До конкурсу допускаються тільки нові, ніде не друковані твори. Машинописи слід надсилати під псевдонімом, залучаючи в окремому коверті справжнє прізвище і адресу автора та підписану справжнім прізвищем заяву, що твір досі ніде не був публікований.

Термін для надсилання творів — 30 вересня 1993 року. Адреса для надсилання творів: Ludmyla Chaikowsky, 115 Thorndike Road, Philadelphia, PA. 19115 USA.

До журі, що оцінюватиме твори і призначуватиме нагороди, входять д-р Лариса Онишкевич, д-р Леонід Рудницький і Марта Тарнавська.

Фундаторами грошових нагород є д-р Микола Ценко і д-р Олексій Ценко з Філадельфії.

Друге відзначення признано Л. Курохті з Харкова за оповідання "Вінок з ромашок". Це оригінальна талановита розповідь, основана на рефлексах з кривавої боротьби за незалежність, — епізод з 1945 р. В підсвідомості людини минуле і майбутнє переплітаються в одне ціле. Проминуло п'ятдесят років. Це вже 1995 рік, в якому на туристичній базі відбувається сюрреальне, але для людського сприймання дійсне поєднання у надчасовості. Магічним місцем поєднання є "флігелюк" чи звичайна шопа з двома дверима; одні з них "ведуть" у минуле, як це буває при зображенні "часової капсулі". Є в автора окреслення для цього — "часова паралеля". Центральна постать оповідання — дівчина Катруся з вінком із ромашок у руках. Господар бази каже, що вона ненормальна, тож не варто з нею приставати. Та поняття ненормальності релятивне; де є межа між прогляданням минулого і майбутнього і між ненормальністю?.. Увесь цей часовий зудар проходив у сні гостя туристичної бази, а реальним залишився вінок з ромашок, польових квітів України.

Третє відзначення дістав твір "Київська метаморфоза" Тетяни Шенкарюк (псевдонім Таня Гук) з Німеччини. Це нарис, що зображує перетворення обивателя у свідомого українця — його поворот в Києві до української мови після проголошення суверенітету 16 липня 1990 р. Дальший розвиток свідомості героя нарису — це крещендо перетворення.

Четверте відзначення отримала Надія Ковалик (псевдонім Лідія Колісниченко) зі Львова за нарис "Тихо — іде Людина!" Тут зображено три покоління в процесі творення державної нації: а) ідеаліст ми-

нувшини, для якого вже довершеним щастям є жовто-блакитний прапор, золотий тризуб і "Ще не вмерла..."; б) сучасне середнє покоління, яке живе реальністю і в більшості побутовим матеріалізмом; нарікає на дорожнечу, порівнює з "кращим" життям за советської устabilізованої влади і тим самим — обезцінює незалежність; в) нова людина — творець української держави, що духовно народжується. Вона скине з себе чужу оболонку духовної неволі, бо вона — вільна.

П'яте відзначення дістала Євгенія Божик (псевдонім Любов Миколина) зі Львова за два твори: "Сережка на долоні Леліко" і "Пробудження". Це новелі з пуантою, із психологічним зламом, що творить катарзис і доводить до душевного "визволення" — конклюдії (в обох творах). Вони не пов'язані з самим актом проголошення незалежної української держави. Мають, однак свою дійсно мистецьку вартість, тому їх відзначено.

Коли б була можливість, варто було б відзначити ще деякі інші твори, майстерно, ще й дотепно написані, але стверджуємо лише, що мають признання від журі, хоча б твір Ганни Черинь "Поп-корн", Ольги Дністрянської "Троянда для ровесника", Клавдії Пережук "Бульвар самотности", Мирослави Чайки "Юда" та інші. Є також праці-розвідки літературознавців та гарні спогади.

Де б не жили наші контестанти, журі висловлює їм — учасникам 23-го літературного конкурсу СФУЖО — щире подяку і признання за їх творчу працю і за прагнення бути у процесі дальшого життя і росту української літератури.

ПРОГРАМА ХХІІІ КОНВЕНЦІЇ СУА
29—31 ТРАВНЯ, 1993 Р. НЬЮАРК, НЬЮ ДЖЕРЗІ

Субота, 29-го травня 1993 р. год. 10:00 рано

1. Привіт — голова Конвенційного Комітету — Люба Сіра
2. Відкриття ХХІІІ Конвенції СУА — голова СУА, Марія Савчак
3. Звіт Реєстраційної Комісії — ствердження кворуму
4. Прийняття порядку нарад і правильника нарад Конвенції
5. Покликання почесної президії
6. Вибір ділової президії
7. Вибір Комісії для перевірки протоколу ХХІІ Конвенції
8. Затвердження Резолюційної Комісії
9. Слово голови СУА — Марія Савчак
10. Фінансовий звіт — Марта Данилюк
11. Звіт Контрольної Комісії — Євгенія Новаківська
12. Запити до звітів членів Головної Управи і дискусія
13. Прийняття звітів членів Головної Управи

год. 1:00 по пол. СПІЛЬНИЙ ПОЛУДЕНОК
Відзначення Відділів

год. 2:30—4:00 Організаційна Комісія — панель — пленум
год. 4:00—5:30 Комісія суспільної опіки — панель — пленум

год. 7:30 ВЕЧЕРЯ — в готелі із розваговою програмою

Неділя, 30-го травня 1993 р.

год. 8:00 рано СЛУЖБИ БОЖІ

КОМІСІЇ:
год. 10—11:30 1. Виховна
2. Зв'язків

год. 11:30—1:00 Комісія для справ культури — панель — пленум

год. 1:00—2:00 ПЕРЕРВА НА ПОЛУДЕНОК

год. 2:00—3:30 Фінансові справи — панель — пленум
Схвалення вкладок

год. 3:30—5:00 Комісія для справ преси — панель — пленум

год. 5:00—6:00 Надання почесного членства
Звіт Номінаційної Комісії
Вибори

год. 7:30 КОКТЕЙЛ

Год. 8:00 БЕНКЕТ
Вручення грамот почесним членкам

Понеділок, 31-го травня 1993 р.

год. 8:30—9:30 Схвалення поправок до статуту

год. 9:30—11:00 Музейно-мистецька комісія — панель — пленум

год. 11:00—12:30 Комісія для справ стипендій — панель — пленум

год. 1:00—2:30 ПЕРЕРВА НА ПОЛУДЕНОК

год. 2:30 Схвалення резолюцій
Прийняття протоколу ХХІІ Конвенції СУА
Внески і запити

год. 5:00 Закриття Конвенції

XXIII CONVENTION OF UNWLA
MAY 29—31, 1993, NEWARK NEW JERSEY

Saturday, May 29, 10:00 a. m.

1. Welcome Address — Luba Sira, Convention Committee Chair
2. Opening of the XXIII Convention — Maria Savchak, President of UNWLA
3. Report of Credentials Committee — verification of quorum
4. Approval of Convention Program and Rules of Procedure
5. Introduction of Honored Guests
6. Election of Convention Officers
7. Appointment of Committee to approve Minutes of the XXII Convention
8. Approval of the Resolutions Committee
9. Address — Maria Savchak, President of UNWLA
10. Financial Report — Marta Danyluk
11. Auditing Committee Report — Ewhenia Nowakiwsky
12. UNWLA National Board reports — question and discussion period
13. Approval of reports of UNWLA National Board

1:00 p. m. LUNCHEON
Presentation of Citations to Branches

2:30—4:00 p. m. Membership Committee — panel
4:00—5:30 p. m. Social Service Committee — panel

7:30 p. m. DINNER and PROGRAM at Hotel

Sunday, May 30

8:00 a. m. CHURCH ATTENDANCE

WORKSHOPS:

- 10:00—11:30 a. m. 1. Educational Committee — panel
2. Public Relation — panel
- 11:30—1:00 p. m. Cultural Committee — panel

1:00—2:00 p. m. LUNCH BREAK

2:00—3:30 p. m. Finances — panel
Adoption of dues and financial obligations of Branches and general membership

- 3:30—5:00 p. m. Press Committee — panel
- 5:00—6:00 p. m. Conferring of UNWLA honorary memberships
Report of the Nominating Committee
Election of Officers to the UNWLA National Board

7:30 p. m. COCKTAIL RECEPTION (Cash Bar)

8:00 p. m. BANQUET
Presentation of Honorary Membership Scrolls

Monday, May 31

- 8:30—9:30 a. m. Adoption of Amendments to the By-Laws
- 9:30—11:00 a. m. Museum and Arts Committee — panel
- 11:00—12:30 p. m. Scholarship Committee — panel

1:00—2:30 p. m. LUNCH BREAK

2:30 p. m. Adoption of Resolutions
Approval of Minutes of the XXII Convention
Miscellaneous

5:00 p. m. Adjournment of Convention

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. L

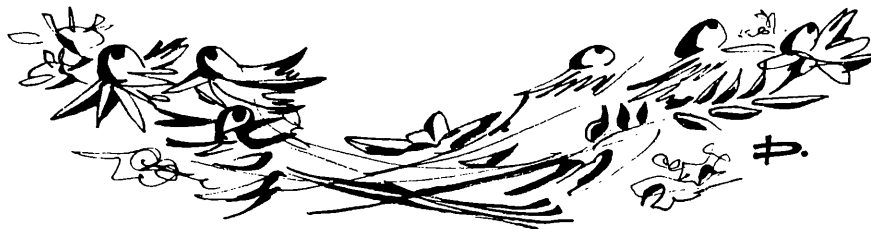
MAY 1993

Editor: Marta Baczynsky

A HEARTY WELCOME TO THE DELEGATES AND GUESTS OF THE XXIII CONVENTION OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA!

MAY 29—31, 1993

NEWARK, NEW JERSEY

The Guidelines on the Preparation, Organization and Presentation of an Ukrainian Folk Art Exhibition have been written in consultation with Lubow Wolynetz, the Folk Art Curator at The Ukrainian Museum.

UKRAINIAN FOLK ART EXHIBITIONS

GUIDELINES ON THE PREPARATION, ORGANIZATION AND PRESENTATION OF AN UKRAINIAN FOLK ART EXHIBITION

There are many ways in which the examples of Ukrainian folk art can be presented in exhibitions. Here are some suggested categories:

- A. **National Scope:** showing examples of folk art from the entire Ukraine.
- B. **Regional Scope:** showing folk art from individual regions of Ukraine.
- C. **Thematic:** showing folk art according to themes such as Ukrainian weddings, traditional folk festivals, holidays, etc.

D. Specialized: embracing one direction or objective:

1. emphasis on specific folk art expression such as embroidery, pysanky, ceramics, woodwork, metalwork, etc.
2. emphasis on specific artisans, such as those who created in the Ukrainian decorative folk art genre.
3. emphasis on specific artistic expression, such as woodcarving from the Hutsul region of Ukraine.
4. emphasis on a particular subject, such as symbolism in Ukrainian pysanky, embroidery, etc.

A. National Scope

The most often arranged exhibitions of Ukrainian folk art fall into this category since it invites the presentation of all examples of artistry — embroidery, woodwork, ceramics, pysanky decorating, etc. This is also the most difficult category of exhibition to present properly and is best left to professional institutions such as museums.

The tendency in this category more often than not is to show everything which the organizers have or can borrow. Few people in the community are serious collectors of Ukrainian folk art who can also document an object, i.e., identify its place of origin, its approximate age, determine its place within the context of cultural development and its artistic value. Most individuals have objects that are aesthetically pleasing to them which they have purchased or received as gifts, or objects that are family heirlooms. This of course, encompasses a wide range of unknowns. These objects then are the ones which make their way to various exhibitions and are entrusted to represent Ukrainian folk art.

In the **national scope** category it is very important to *identify* the regional origins of the objects to be displayed. Objects from one specific region, especially if they are part of an ensemble such as a folk costume must be kept together. A Hutsul shirt cannot be tucked into a *plakhta* from the Podolia region to make a folk costume. But, several shirts from different areas can be grouped together as a display of embroidered shirts from Ukraine. Several *plakhty* representing various regions of Ukraine can also form an interesting exhibition grouping.

A full Ukrainian folk costume is beautiful to see, but to achieve this perfect picture, it must be correctly assembled. Not only must every part of the costume correspond to its regional origins, but tradition dictates the proper way to wear each piece of clothing.

It is imperative to have a basic knowledge of Ukrainian folk art before attempting to mount any folk art exhibition. Right at the beginning such knowledge guarantees the elimination of objects which are not native in the Ukrainian folk art classification, such as wooden Easter eggs. It eliminates objects displaying obvious foreign influences and those which lack the time-ho-

nored characteristics of style, design and craftsmanship of Ukrainian folk art. (Example: in woodwork — cheap imitations of inlaid and woodcarving work produced en masse in Ukraine under the Soviet system; in ceramics: mass produced, printed designs on dishes, vases, etc. which are always sold at Ukrainian festivals.)

There are many ways in which folk art of Ukraine can be presented in exhibit, even in small spaces. The optimum way is to offer a few objects from various categories. Choose only the best examples from each category those that truly represent that category, those in the finest condition. It is wise to display not too many objects from each group. Overcrowding lessens the desired effect and confuses the viewer.

B. Regional Scope

Exhibitions of this type limit themselves to presenting objects from specific regions of Ukraine, such as those from the Hutsul region, from Polissia, from the Poltava region, etc. Although the overall characteristics of a particular region are identifiable, there are noticeable differences between towns, villages or areas. The exhibition can emphasize these differences to show the ingenuity of the local artisans in diversification, while retaining the basic aspects homogeneous to that region.

A regional folk art exhibition should aim to show the viewer the special attributes in the folk arts of that particular region. The exhibition may present various folk art expressions such as embroidery, ceramics, pysanky, woodwork, and metalwork indigenous to that area.

Objects may also be mounted in a way which would indicate the similarities in designs, motifs or color schemes in otherwise unrelated art forms. For example: similarities in motifs and coloration in embroidery may also be found in *pysanky* designs within the same region (as in the Borshiv region, where floral themes and the color black are predominant). Incorporating researched information about the region into the exhibition will enrich it, as well as enhance the viewer's appreciation.

C. Thematic

Ukrainian folk art exhibitions presented according to specific themes can be very interesting, educational an enjoyable both for the organizers as well as for the viewers. The most popular themes and those which lend themselves to easy interpretation into exhibitions are drawn from religious holidays such as Christmas and Easter, or from social events such as weddings.

There are many ways in which thematic exhibitions can be presented to show the versatility and richness of Ukrainian folk art. The staging of a Vertep at Christmas time shows one aspect of the holiday, a concert of carols shows another, while a presentation of traditional holiday foods, especially baked goods is still another.

Weddings — the specific dress (head gear, wedding costumes of various regions), the particular customs and rituals (as in a Hutsul wedding), or the various types of wedding breads, the *korovai*, offer a rich source of material from which to plan an exhibition. However, these projects require a thorough knowledge of the subject and accurate representations.

D. Specialized

Ukrainian folk art exhibitions can be confined to one particular area of interest. As an example, such an exhibition may deal with the *pysanka*, Ukrainian Easter egg, presenting variations in design, coloration, symbolism, as well as customs and traditions associated with this beautiful object. The Ukrainian *pysanky* which have developed a global reputation as the ambassadors of Ukrainian folk art heritage lend themselves very well to specialized exhibitions. *Pysanky* are “hams” when it comes to being shown at exhibition and never fail to delight viewers, young and old. *Pysanky* can be arranged in showcases according to the above mentioned categories, however attention should be paid not to allow overcrowding.

A live demonstration on how to make Ukrainian *pysanky* is an excellent way to round out the egg exhibition.

It should be remembered that egg decorating is an ancient art practiced by many cultures throughout the world. A basic knowledge of the history of egg decorating in general will enhance the presentation of the Ukrainian *pysanky* exhibition.

It should be remembered that egg decorating is an ancient art practiced by many cultures throughout the world. A basic knowledge of the history of egg decorating in general will enhance the presentation of the Ukrainian *pysanka* exhibition.

Specialized exhibitions can present *rushnyky*, ritual cloths, which play such a significant part in Ukrainian religious and secular rituals. On the other hand such exhibitions can also examine the art of Ukrainian embroidery, with emphasis on various types of stitching techniques, designs and applications. Another suggestion for an exhibit is to study the role of nature and its elements in the designs of Ukrainian ceramics.

Presenting the exhibition

EXAMPLE

Scenario — the town library will hold an ethnic festival and has contacted your organization to participate. You will have space in the library to prepare and mount an exhibition of Ukrainian folk art. You find this a perfect opportunity to introduce your non-Ukrainian friends and neighbors to a part of your cultural heritage.

Here are some suggestions on how to approach this project:

1. Define your objective. What do you want to say with this exhibition? What do you want to accomplish by it? What do you want your audience to learn from it? Do you want the end result to be fleeting or long lasting? Knowing your objective will facilitate making the presentation.

Ukrainian folk art is very versatile and its uniqueness and beauty can easily be conveyed if properly presented. You cannot possibly introduce your audience to every aspect of Ukrainian folk art, therefore be discriminating and choosy so that the theme and objects selected to represent it convey your message. Remember, teach your audience a little bit at a time, but thoroughly.

2. Define your knowledge. Research is the key to a successful exhibition. Aside from ethnographers or art historians, few people have knowledge of the vast scholarship which make up the Ukrainian folk art spectrum. Do not be guided by the misconception that because it is called “folk” art it is simple and unsophisticated. Also, Ukrainian ancestry does not guarantee automatic enlightenment on the subject. Ukrainian folk art has a long developmental history, influenced by social, economic, religious, environmental and political factors that have shaped and guided the inherent artistic creativity of the people. It is a large and involved field of study. Ukrainian folk art is the heart and soul of the Ukrainian people and it must be presented factually, truthfully, and with dignity.

It is not imperative that one be a scholar in order to mount a folk art exhibition. It is important however, that objects be correctly identified, properly arranged and the interpretive material accompanying the exhibition present factual information. To verify information, identify an object or ask advice when planning an exhibition consult with The Ukrainian Museum.

3. Define your project. What type of exhibition do you want to mount? Make sure you choose the theme of your exhibition ahead of time, so that you are comfortable and confident with it during the planning phase. Once the basic concept has been formulated, be guided by common sense rather than impulse. Proceed slowly and carefully and record the changes, additions or revisions to your general plan.

When you have established the parameters of the project, ask yourself what are your resources and sources for acquiring the proper folk art objects you want for the exhibition? Remember, some objects may be of great value, therefore make sure the insurance aspect is taken care of to the satisfaction of the lenders, as well as you, the borrower.

You will want to keep in mind the area which is available to you for the exhibition and make the appropriate selection of objects to tastefully and judiciously fill that space.

4. Define your audience. Who will be coming to see this exhibition? Keep in mind the vast range of people

who will view your exhibition from school children to adults. Make sure that every part of the exhibition is easy for everyone to see and the information you provide (labels, wall texts, etc.) is in full view, legible and above all comprehensive. In other words keep it simple but interesting. It is also important to remember that should it become necessary to give a verbal presentation during the exhibition, be sure your technique is geared to your audience. An address to elementary school children should be on a different level than one delivered to the ladies from the local arts and crafts club.

5. Publicity. In group exhibitions such as the one planned in the library, publicity is often left to the sponsors of the entire project. However, you as the organizer of the Ukrainian folk art exhibition within this project can advertise your participation through various means. You can purchase an ad in a newspaper, or you can be creative and get your advertising for free. For example: for free — in local church bulletins, on public radio spots, on posters located in businesses and public buildings, as well as in local newspapers which list community activities free of charge. You can solicit paid advertising from local merchants and organizations which can be included in your exhibition brochure. Ukrainian, as well as other organizations and businesses in town can be asked to support your exhibition with donations. In turn, they should be listed as sponsors either in a brochure or in a special handout which describes the presentation. It is always advisable to approach such donors with a budget in hand, so that they know where their money is going. It is strongly recommended to keep strict accounting of all income and expenses.

6. Supplemental. There are numerous activities which can be tied to the exhibition of Ukrainian folk art in the library. For instance, the local branch of the Ukrainian National Women's League of America can sponsor a cultural evening at the library, and against the backdrop of the exhibition have a presentation of Ukrainian songs and dances. If space is a problem, plan on a slide show or a film. Other suggestions are to organize an embroidery class or a demonstration of how to decorate Ukrainian Easter eggs. Utilize the seasonal aspects of the year, and if the exhibition is close to Christmas or Easter hold a lecture on Ukrainian traditions and customs associated with these holidays.

The DO'S and DON'TS of Preparing an Exhibition

Do use the resources of The Ukrainian Museum

DO plan ahead. Identify and secure all the exponents for the exhibition well in advance. Familiarize yourself with the exhibition facility. Prepare a schematic of the exhibition layout based on the available space, the number of objects to be displayed and how they are to be displayed.

DON'T leave things to chance or vague promises. Contract the loan of objects or the rental of the exhibition facility on paper to be sure. Don't wait to visit the exhibition facility the day before the exhibition. You might be in for a surprise.

DO prepare all interpretive and supporting materials such as wall texts, posters, photographs, drawings, press releases, catalogues, etc., well ahead of time. These things are as important as the exponents themselves for they explain the exhibition, provide supplementary information and in general round out the exhibition. Make sure the supporting material is well executed — everything should be typed or printed, using proper English and/or Ukrainian; wall texts and photographs should be neatly mounted, labels typed in large print for easier reading.

DON'T use hand written labels or hand written wall texts or hand written anything for public display or handouts. Don't provide too much information, for it becomes burdensome and tiresome for the viewers to read continuously. A good exhibition answers some questions, but it also piques the viewers' curiosity and stimulates them to further investigation of the subject.

DO provide background material with every exhibition. For example a short history of Ukraine can be printed on separate sheets of paper and given to exhibition visitors as a handout.

DON'T bring politics into folk art. Also, historical grievances have no place in a folk art exhibition.

DO identify every object. On the label provide the following information: what the object is, where it comes from, the year it was made, who made it and from whom it was borrowed. Do use Ukrainian names for special objects (ex: *plakhta*, etc.) but *explain* these words in the English language so that they are identifiable to the viewers. For instance: *krajka* is a woolen sash, used as a belt in the folk costumes. Many objects in our folk art repertoire are unique to our culture and their names *must* be retained in their originality for proper identification. *Do not translate such words.*

DON'T use adjectives when identifying the objects. Do not say "This exquisite embroidery..." It is the privilege of the viewers to say that an object is beautiful. Also refrain from grandiose rhetoric such as "the genius of the Ukrainian people produced this magnificent embroidery", etc.

DO select objects for the exhibition very carefully. Make sure they are the best in their category. If you have several embroidered shirts to choose from, select only the ones which can truly represent our honored legacy in embroidery. Choose shirts which would show variety in stitching, coloration, design and style.

DON'T include an object in the exhibition because you have it on hand or because its exclusion will hurt someone's feelings. Avoid parochialism and look at the

big picture. Our folk art is beautiful and unique in the world. Present it in this way.

DO make sure that every object selected for the exhibition is in good condition, clean and pressed.

DON'T include objects that are torn, badly patched, moth eaten, cracked or faded. Contrary to misguided opinion, it does not make them look ancient, valuable or like museum pieces. It makes them look like what they are — old, worn and bad.

DO arrange objects so as to give each one enough space. Also create a focal point which will catch the viewers eye and draw him or her to the exhibit.

DON'T put objects one on top the other. Avoid creating a busy field.

DO pay attention to the physical environment in which your exhibition is to be mounted. Use the available lighting to best highlight the objects. Remember that large objects such as full costumes, embroidered shirts or *rushnyky*, ritual cloths, are best viewed from a distance, while small ones such as *pysanky*, need an intimate setting.

DO consult with the Folk Art Department at The Ukrainian Museum.

Marta Baczynsky

A sure sign that Spring is here to stay is the abundance of good, tasty strawberries. True, we are spoiled to a degree, because we do have hot house strawberries just about year round. Of course, these berries have a look of a strawberry, but the taste leaves a lot to be desired. Therefore, with the wonderful strawberries growing in our areas right now, let us enjoy the full flavor and nutritional benefits of these berries by eating them just as they are, of whipping them into some wonderful tasty dessert.

Strawberries are an excellent source of vitamin C, have a high sodium and potassium content, as well as contain a large amount of fruit sugar.

ALMOND STRAWBERRY CAKE

4 large egg whites
1 cup superfine sugar
1/2 teaspoon vanilla
1 teaspoon cider vinegar
1 cup finely ground almonds

FILLING

2/3 cup whipping cream
1/4 teaspoon vanilla
3/4 pint strawberries
1 cup confectioners' sugar
1 1/2 teaspoon instant coffee
4 to 5 teaspoons warm water
1/4 cup finely ground almonds, toasted

1. Preheat oven to 350°. Grease two 1/12" deep, 8" round layer cake pans. Cut out two 8" round discs from wax paper and lay on bottom of pans.

2. Beat the eggs whites until stiff. Beat in sugar, a small amount at a time. Gradually add vanilla and vinegar. Fold in the almonds.

3. Divide the mixture equally between the two pans and flatten the surface. Bake for 15 minutes then lower the heat to 325 and bake for 25 minutes more.

4. Remove from oven and cool the meringues for a few minutes. Remove from pans by running a knife around the sides. Remove the paper and continue cooling the layers on a wire rack.

5. Make filling: whip the cream and vanilla until soft peaks are formed. Put half the cream into a pastry bag and reserve for later. Spread the remaining cream over one merengue. Reserve a few strawberries for decoration. Hull and slice the rest of the strawberries over the cream. Place the second merengue on top.

6. Sift confectioners' sugar and coffee powder into a bowl and stir in enough water to make a coating consistency. This is the icing. Pour the icing over the cake and allow it to run down the sides. Sprinkle ground almonds around the top edge, then decorate with the saved cream and strawberries.

CREAMY STRAWBERRY MOUSSE

1 pint fresh strawberries, hulled, purred
2/3 cup sugar
1/4 teaspoon salt
4 tablespoons water
2 teaspoons fresh lemon juice
1 1/4 ounce envelope unflavored gelatin
2 eggs, separated
1/4 cup sugar
1 cup whipping cream
additional whipped cream
6 to 8 strawberries

Stir pureed strawberries, 2/3 cup sugar and salt in medium saucepan over low flame until heated thoroughly. Combine water and lemon juice in small bowl. Sprinkle gelatin over it. Set bowl in pan of simmering water and stir until gelatin dissolves. Stir into strawberry mixture. Cool.

Whisk yolks in double boiler over barely simmering water. Add 1/4 cup sugar and cook until thickened and sugar is dissolved, whisking constantly, 3 or 4 minutes. Remove from heat. Stir in 1/4 cup strawberry mixture. Add yolk mixture to remaining strawberry mixture. Cool 5 minutes. Whip 1 cup cream and fold into berries. Beat egg whites to soft peaks. Fold into strawberry mixture. Spoon mousse into goblets or serving bowls. Cover and refrigerate. Garnish with additional whipped cream and strawberries. Can be prepared 1 day ahead.

CHILDREN'S LITERATURE FROM DIASPORA ON EXHIBITION IN UKRAINE

*Ольга Третьак серед відвідувачів виставки.
Olha Trytyak among visitors to the exhibition.*

Children's literature published in diaspora was exhibited in Lviv and Kiev in 1992. The exhibition was organized by Olha Trytyak, Educational Chair of the Ukrainian National Women's League of America. The project was under the patronage of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations as well as the World Coordinating Cultural and Educational Council, with the cooperation of the United Supporters of Literature for Children and Youth and the Educational Council of the Ukrainian Congress Committee of America.

848 books were presented as a gift to Ukraine. They were collected from 15 countries such as: Argentina, Australia, Austria, Belgium, Brazil, Canada, Czechoslovakia, England, Germany, Italy, Poland, Spain, United States, and Yugoslavia. The books were in the following categories: fairy tales, stories, poetry, novels for youth, collections of songs, prayerbooks, textbooks for students and preparatory material and manuals for teachers. There were books translated into other languages such as English, German, Portuguese and French. It is of interest to note that 14 books shown with the exhibition

were translations into Portuguese by UNWLA's former scholarship recipient Nadia Kerechuk.

The Stefanyk Library in Lviv took charge of the exhibition and mounted a presentation of 500 books in the Museum of Ethnography building. The exhibition opened on October 12th, in Lviv and on October 20th in Kiev. A catalogue accompanied the exhibition. Children who visited the exhibitions were given crayons and a coloring book "Come to me sweet children" by Rev. S. Chabursky. The coloring book was reprinted in Ukraine and financed by UNWLA.

The exhibitions evoked great interest and also brought to light the sad fact that there is a dire shortage of literature for children and non-existent are stories with historical and cultural themes or such describing Ukrainian traditions or customs. Mrs. Trytyak met with numerous groups of children and youth, parents and teachers who visited the exhibition, and spoke to them about the Ukrainian schools in diaspora and described the various publications used in the classrooms. Many publishers of children's literature expressed an interest in reprinting certain books in Ukraine.

In both Kiev and Lviv individuals from the literary and academic world of Ukraine spoke at the exhibition openings. It was mentioned several times the important role that literature played in the education of Ukrainian children in diaspora and that it can do the same good for children in Ukraine. Such education allows for the development of productive members of the community. Many young people today educated in Ukrainian schools in diaspora find a need to go to Ukraine to help with the country's many problems.

The book exhibition drew great interest from the Ukrainian media. Olha Trytyak was interviewed in the press and on television. Photos of the exhibition appeared in newspapers and magazines.

Many additional copies of books were given as gifts to the children of Ukraine through such organizations and institutions as the Children's Library of UNWL in Lviv, the Lviv school #80, the Art/Memorial Museum of Olha Kulchytsky (books with her illustrations), to the Saturday School under the direction of the UNWL in Kiev and to the Association of Ukrainians in Irkutsk. Books also were given for teachers in the Kiev region.

At the request of Iryna Hoshovsky, the widow of Bohdan Hoshovsky, editor of children's literature, 103 original illustrations for children's literature, the work of noted Ukrainian artists, were donated to the National Museum of Art in Kiev.

The exhibition was financed through the efforts of the members of UNWLA.

У травні є кілька причин, щоб запросити гостей чи то з нагоди першого Св. Причастя, Дня матері, чи іменин Юрія, Ірини. Господині заздалегідь думають, що приготувати на полуденок чи вечерю. Тому хочемо допомогти підшукати відповідні страви. Починаємо від приставки:

МУС З ІКРИ

- 4 унції червоної (не чорної) ікри (кав'яр)
- 3 ложки дрібно нарізаної зеленої петрушки
- 2 ложки дрібно посіченої цибулі (найкраще т. зв. еспанська)
- 1 горнятко кислої сметани
- 1/4 ложечки меленого перцю
- 3/4 ложечки желатину без смаку
- 3 ложки води
- 1/2 горнятка вершків (heavy cream)
- 1 свіжий огірок

Відкласти 2 ложки ікри, 1 ложку петрушки і 1 ложку цибулі. Накрити і вкласти до холодильника. Змішати в неметалевій мисці решту ікри, петрушки і цибулі з кислою сметаною, додати перець. Розчинити желатину у воді, ставлячи посуд в гарячу воду. Зняти з вогню і влити до ікри. Вбити вершки до тугости і змішати з ікрою. Вкласти до неметалевого посуду, накрити і вистудити. Вийняти з холодильника 15 хвилин перед подаванням і прибрати залишеними ікрою, петрушкою і цибулею. Довкруги покласти нарізані кружальця огірка.

РИБА ПО-КОРОЛІВСЬКИ (на 6 осіб)

- 8 філе камбали (flounder)
- 1 білок
- 3/4 горнятка вершків (heavy cream)
- сіль і перець до смаку
- 2 ложки дрібно посіченої петрушки
- 1 горнятко білого вина
- 1 мала цибуля, нарізана на тонкі кружальця
- 3 кружальця цитрини
- 1 лавровий листок
- 3 зернята чорного перцю
- 1 ложечка соли
- 1/4 ложечка тургуна (Tarragon)
- Підлива: 3 ложки масла або марґарини
- 2 ложки борошна (муки)
- по 1/4 ложечки соли і паприки
- 3/4 горнятка молока
- 1/2 горнятка росолу з риби
- 2 жовтки
- 2 ложки "шеррі"

Рибу сполоскати і висушити паперовим рушником. Вибрати 6 філе, а два нарізати на 1-інчові куски, які вкласти до електричного змішувача (blender), додати білки, вершки, петрушку і сіль. Вбивати на найвищій швидкості одну хвилину. Рибу уложити темнішою стороною вгору і накласти на кожне філе ту масу, залишаючи 1/2 інча довкруги. Звинутися куски і забезпечити "викалачкою". Натовстити дно глибшої пательні (сковороди) і покласти прямо звинену рибу, щоб не дотикала берегів посуду. Влити вино, 1/2 горнятка води, додати цибулю, лавровий листок, сіль і тургун. Варити до закипіння, зменшити вогонь, накрити і щоб "моргало" 10 хвилин. Уважати, щоб не переварити. Вийняти діркованою ложкою. Процідити юшку і зберегти. Рибу покласти на загрітій полумисок. Прикрити. На підливу стопити масло, додати борошно, сіль і паприку. Мішати кілька хвилин. Поволі вливати молоко і 1/2 горнятка риб'ячого росолу. Заварити, щоб підлива згухла. В мисочці вбити жовтки і поволі вливати 1/3 горнятка гарячої підливи і влити до риночки. Додати "шеррі". Мішаючи варити, щоб загусло. Полити підливою рибу.

ЗАПІКАНКА З ТЕЛЯТИНИ (на 6 осіб)

- 6 кусків бекону, нарізаних на 1-інчові куски
- 2 фунти телятини, нарізаної в кубики
- 4 ложки борошна (муки)
- 1 ложка соли і трошки перцю
- 1 фунт маленької білої цибульки
- 1 зубок часнику
- 1 6-унцова банька печеричок
- 4 середньої величини помідори, без шкурки, посічені
- 1 ложечка васильків (basil)

Всмажити бекон на шкварки і вийняти діркованою ложкою. Телятину посипати борошном, сіллю і паприкою і смажити частинами на тому товщі або на гарячій олії, щоб зарум'янилася зі всіх сторін. Накласти до вогнетривкого посуду. Вкласти обібрану цибульку і роздушений часник до цієї самої пательні і зарум'янити. Накласти на телятину. Влити воду до пательні і заварити з вискрібками. Вкласти помідори і печерички з розчином. Загріти до кипіння. Змішати з телятиною і посипати зверху всмаженим беконом. Пекти в печі, нагрітій до 350°, 1 1/2 години. Тепер можна запіканку заморозити, тому добре приготувати її заздалегідь. День перед подаванням вийняти з морозильника до холодильника і другого дня вийняти 2 години перед пригріттям з холодильника і пекти, щоб було гаряче.

МУШЕЛЬКИ З ПІНИ

- 6 білків
- 2 горнятка цукру
- 1 ложка оцту
- 1 ложечка ванільового екстракту

Вбити білки на тугу піну, додавати по 2 ложки цукру, далі вбиваючи. Додати оцет і ванілю, вбивати ще 10 хвилин. Лист виложити дуже добре натовщеним пергаментовим (freezer paper) папером. Накладати піну у формі кружків 4-5 інчів у діаметрі, з вищими берегами. Пекти 45 хвилин у нагрітій печі до 275°, зменшити температуру до 250° і пекти ще 30 хвилин. Зняти з паперу зразу після спечення. На мушельки можна накладати свіжі овочі або джеми і прибрати вбитими вершками (heavy cream).

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ДІТРОЙТ

ХРОНІКА ЗА 1992 Р.

Округа має 11 відділів з 390 членками.

Відділ	Місцевість	Голова
5-ий	Дітройт	Павлина Будзол
23-ий	Дітройт	Уляна Мерек
26-ий	Гемтремк	Віра Гнатюк
45-ий	Воррен	Мирослава Кізіма
50-ий	Ен Арбор	Надія Стрихар
53-ий	Воррен	Марта Йовановіч
58-ий	Дірборн	Марселіна Хом'як
63-ий	Дітройт — Воррен	Ольга Гринків
76-ий	Воррен	Лідія Колодчин
81-ий	Дітройт — Воррен	Олена Лісківська
115-ий	Воррен	Марічка Никифоряк

Голова Округної Управи — Наталія Гевко.

ПРАЦЯ ПО ВІДДІЛАХ

5-ИЙ ВІДДІЛ має 53 членки, заснований в 1933 р. Кожного місяця відбуваються сходи (крім вакаційного періоду). У сходах беруть участь 15—26 членок.

Організаційна референтура. У січні Відділ влаштував для членства і гостей обід з льотерією з нагоди Різдва Христового. В лютому відбулися загальні збори. У березні продавали домашнє печиво і сімом дітям з України передано по 10 дол.

Культурно-освітня референтура. Е. Барнич прочитала статтю "Російські шовіністи проти української символіки", а голова Відділу П. Будзол — вірш. На сходах прочитано також обіжник з Централі і відбулася дискусія на ту ж тему. В листопаді прочитано уривки з книжки "Марія" (сходинами були присвячені матерям) та чотири вірші про матерів.

Стипендійна референтура. Вислано до стипендійної референтки Головної Управи СУА Анни Кравчук 300 дол. на оплату стипендіста Креліка, який студіює в Римі.

Господарська референтура. Н. Барнер приготувала святочний різдвяний обід, а в червні була відправлена Служба Божа за здоров'я членок і Панахида за померлих, опісля була перекуска. У жовтні відбувся продаж домашнього печива.

Суспільна опіка. Е. Бурзінська приготувала з членками 17 різдвяних дарунків хворим членкам і самітним у піклувальних домах, а на Великдень 26 кошечок зі свяченим віддали потребуючим. Переслано книжечки до Музею в Нью-Йорку. Відділ надзвичайно щедрий: пожертвував 50 дол. на "Коляду" на домівку СУА в Дітройті (січень), 50 дол. — на квіти до Божого гробу на Великдень, 200 дол. на конгрес СФУЖО в Торонті (вислано через Головну Управу). За 1992 рік вислано до Головної Управи 1,043 дол. та 460 дол. на передплату "Нашого Життя". 500 дол. виділено на розбудову залі при церкві св. Йосафата. Членки купили 18 виграшових книжечок на фінансування виставки дитячої літератури в Україні і переслали 180 дол. до Головної Управи. На школу при церкві Непорочного Зачаття передано 500 дол. За посмертну згадку про Агафію Галишин 100 дол. вислано на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

У п'яту річницю заснування домівки виділено 100 дол. На Пресовий Фонд "Нашого Життя" вислано 25 дол. з нагоди 60-ліття 26-го Відділу у Гемтремку. В пам'ять покійної мами і бабуні п. Винницької, А. Галишин передано 100 дол. о. І. Винницькому на Службу Богу, і по 25 дол. на радіо-програму ОО. Василян на "Пісня України". Т. Гринчук приєднала три членки до Відділу.

23-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ має 29 членок. З референтур є лише три: *культурно-освітня, організаційна і господарська.* У січні відбулася традиційна Свята Вечера, по Службі Божій — обід, на якому була присутня голова Округи Н. Гевко.

Культурно-освітня референтка А. Стецько приготувала і прочитала реферат "Різдвяний традиційний вечір". В лютому в ім'я Ольги Басараб була відправлена Служба Божа і Панахида за упокій душ героїнь і союзнок, які відійшли у вічність. Опісля була перекуска при каві і солодкому. А. Стецько прочитала вірш, присвячений О. Басараб. У березні на зборах читали кореспонденцію з Округи, відбулися дискусії і прийнято ухвали. У травні в День Матері була відправлена Служба Божа і Панахида за наших матерів — союзнок, опісля відбувся обід, А. Стецько приготувала і прочитала статтю, присвячену матерям. У вересні — по-вакаційні збори, в листопаді — загальні збори, перевибрано ту саму управу і обговорено плян праці на наступний рік. Відділ співпрацює з Округою і членки бувають на всіх сходах, вечірках, які влаштовує Округа.

26-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ має 42 членки (одна відійшла у вічність, а одну приєднано). Пересічна присутність на сходах — 45 відсотків. Відділ має такі референтури; *організаційну, суспільної опіки і господарську.* 14 членок передплачують "Наше Життя". Відділ відбув шість ширших сходин і чотири рази влаштував продаж печива. У листопаді відзначив 60-річчя Відділу.

45-ИЙ ВІДДІЛ налічує 35 членок. Голова Відділу М. Кізіма запропонувала акцію збирання центів на потреби Відділу.

Організаційна референтура. Брала участь у загальних зборах Округи, продавали квитки на концерт ансамблю "Медікус". Колядували у членів Відділу. Продавали квитки на "Київський вечір".

Суспільна опіка. Двічі висилали пачки в Україну з ліками та сухими овочами.

Господарська референтура. Провели великодній базар, пікнік на оселі Діброва, приготували буфет у п'яту річницю заснування домівки. У листопаді продавали печиво, у грудні провели різдвяний базар.

Подаровано 100 дол. на льотерію для виставки дитячої літератури в Києві і Львові, 110 дол. — на будівництво Музею в Нью-Йорку, 100 дол. — потребуючим у Боснії і Герцеговині та 125 дол. — на сторінку до конвенційної книжки. Відділ дуже активний і співпрацює з Округою.

50-ИЙ ВІДДІЛ нараховує 19 членок (приєднано дві, вибула одна).

Організаційна референтура в січні влаштувала доповідь д-ра Пинзеника і д-ра Ватаманюка у Мишигенському університеті в Ен Арборі. Відділ приготував солодке і каву. В березні слово про Т. Шевченка виголосила д-р А. Гумецька, яка теж говорила про поетесу О. Забужко, яка приїхала з України, і прочитала кілька її віршів. 29 березня відбулася доповідь О. Забужко в домівці СУА (50-ий Відділ зайнявся перекускою), а 31 березня поетеса була в універси-

теті в Ен Арборі. У квітні відбулося свячене і початок запису "Відео" (усна історія) — розповідали Н. Стрихар, О. Стельмах і О. Панчак. У червні цікаво пройшов "Київський вечір", у приготуванні якого взяла участь голова Відділу Надія Стрихар. У вересні в домі членки К. Рижой Генадій Криско з Києва прочитав доповідь "Відродження традиційної культури на Україні". В жовтні на сходинах у С. Рогач редактор з Києва Микола Рябчук мав доповідь "Розстановка політичних сил в Україні і можливі сценарії". У листопаді відбулися загальні збори, перебрано управу з малими змінами, культурно-освітню референтуру очолила О. Панчак. У грудні проведено різдвяну зустріч і колядування на фонд стипендиста у Бразилії. Зустріч відбулася у гостинному домі панства В. і О. Огарів.

Стипендійна акція. Відділ вже восьмий рік спонсорує одного стипендиста у Бразилії, який вчиться на священика. Референтка К. Рижак пересилає йому гроші на особисті потреби, а Відділ дає йому 50 дол. на Різдво як подарунок. Членка О. Панчак оплачує дві стипендії у Бразилії.

Референтура суспільної опіки. О. Огар півроку опікувалася студентом, який вчився у Мишигенському університеті (куплено одяг для нього), вислано три пакки дитині до Києва, одяг, вітаміни і харчі, два комп'ютери до Києво-Могилянської Академії, одну пачку Е. Єрмаковій (одяг і харчі), одну — О. Забужко (одяг і харчі), три — до сиротинця в Тернополі (одяг і харчі), одну — проф. Грицакові до Львова (одяг, вітаміни, харчі). З кожним приїздом професорів з України до Мишигенського університету родина п-ва Огарів гостить, передає харчі, робить у своєму домі зустрічі, є посередником між університетом і невеликою українською громадою в Ен Арборі.

Пресова референтка Олена Панчак дописує про Відділ, про його працю за чотири роки написала до конвенційної книги, подає хроніку і є пресою референткою Округу СУА в Дітроїті. Відділ співпрацює з Округом, голова Відділу і пресова референтка бувають щомісяця на сходинах Округу.

53-Й ВІДДІЛ ІМ. СОЛОМІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ має 34 членки. Він співпрацює з Округом, голова Відділу є другою заступницею голови Округу в організаційних справах.

Організаційна референтура. На сходинах у березні доповідав д-р М. Фаріон про концертне турне капелі бандуристів. У квітні неділю проведено великодній базар в "Юніверсал Молл" (М. Миколенко зайнялася рекламою). На сходинах у травні відбувся показ продукції косметичної фірми "Пайот". У червні влаштовано "Київський вечір" (квитками займалися О. Лісківська і М. Йованович), у вересні проведено показ вишивок Е. Воробкевич. У листопаді на сходинах обговорювалася підготовка до різдвяного базару, який відбувся в залі церкви св. Йосафата.

Культурно-освітня референтура. Відбулися імпрези: у червні — доповідь про подорож по Чорному і Адріатицькому морях колишньої членки Галини Собків-Стагурської, в жовтні — концерт мецо-сопрано Христини Липецької і піаністки Марії Лісовської, а дохід був призначений на розбудову музею Соломії Крушельницької у Львові; в жовтні на сходинах п. Целюх розповіла про подорож по Україні; в грудні членки провели різдвяну зустріч, прослухавши ансамбль "Медікус" (заходом Округової Управи), опісля відбулася вечір у ресторані.

Виховна референтура. Відділ спонсорує світличку (четверо дітей).

Референтура суспільної опіки. Вислано дві пакки з одягом, який подарувала членка Леся Пінеллі, до сиротинця

у Тернополі. М. Миколенко приготувала харчовий кошак для родини з України.

Пресова референтка. М. Миколенко займалася рекламою для влаштування базару, повідомляла у церковних бюлетенях про базари. Відділ співпрацює з Округом і членки бувають на сходинах Округу.

58-Й ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ має 28 членок. Членка Соня Гейзен є першою заступницею голови Округу Н. Гевко.

Організаційна референтура. Відділ приготував обід на загальні збори Округу в червні. На Новий рік (Маланка) відбулися сходина в Українському селі, членки принесли закуски і холодні напитки. Проведено показ писання писанок, продавали писанки і традиційний український великодній кошак. У квітні організували поїздку до Гамільтону в Канаді на мистецьку виставку київського музею. У травні провели традиційний "Весняний полуденок" з вишуканою перекускою, програмою, співами і льотерією. Членки Відділу замовили Службу Божу за сестру Наталі Чернецької й інших померлих членок, опісля була вечір. Урочисто пройшов ювілей Відділу (45-річчя) у вересні в ресторані з розваговою частиною, співами, привітаннями. У листопаді на чергових сходинах була голова Н. Гевко. Розглядали справу передплати "Нашого Життя", щоб делегатки мали змогу голосувати за дану пропозицію на конвенції.

Культурно-освітня референтура. На "Київському вечорі", що його організувала Округа, були присутні 16 членок. Українське село святкувало свою восьму річницю з програмою "Вечір на Україні", щоб зібрати фонди для допомоги дітям Чорнобиля. Відділ приготував перекуску і передав гроші на ту ціль.

Суспільна опіка. Хворим членкам роздано кошики з овочами. Відділ виконував усі вимоги Округу і тісно співпрацював з нею.

63-Й ВІДДІЛ ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ має 44 членки.

Культурно-освітня референтура. Прочитано лист з України про референдум і проголошення самостійності України, у 100-ліття з дня народження Патріярха Йосифа — вірш голови О. Гринків "Заповіт", на роковини Т. Шевченка — його вірші, на Великдень та День Матері були прочитані реферат про Олену Пчілку, вірш "Вже воскресла Україна", гумореску "Людина в дзеркалі і думка дня", перекладену з англійської мови, розповідь членки про подорож по Україні, дві поезії, присвячені заслуженій почесній голові Відділу, Округу і Головної Управи Олені Климшин, яка виїхала до своєї доні. Відбулися сходина в пам'ять Митрополита Андрея Шептицького у 48-річчя його відходу у вічність, а також відзначено річницю Першого листопада. У січні проведено загальні збори з участю голови Округової Управи Н. Гевко. Метою Відділу є плекання традицій, читання рефератів, новин, допомога потребуючим на місці, приїжджим з України (дітям і потерпілим) та в країнах поселення — колеї св. Ольги у Бразилії, оплата двох стипендій там же. Відділ виконував свої зобов'язання щодо Головної Управи, збирав членські внески, передплатив "Наше Життя" і оплатив дві передплати в Україну, він є членом Українського Музею в Нью-Йорку, розпродував льотерійні книжечки на його потреби, провів продаж печива і льотерію. Виконував зобов'язання щодо Округу, брав участь у всіх прийняттях. Відбув 8 ширших сходин, в тому числі 2 зі святочною програмою і перекускою (Різдво і Великдень), відвідував хворих. Дві членки відійшли у вічність. Відділ брав участь у похоронах, складав датки на

добродійні цілі і Служби Божі, брав участь в "Ярмарку старого світу" в міжнародному інституті, демонструючи техніку малювання кераміки, а також в американській школі. Відділ має багато членок старших віком і хворих, але намагається працювати в міру своїх сил.

Суспільна опіка. Відвідували хворих, збирали гроші і речі на пакунки в Україні.

Пресова референтка М. Зубаль написала про загальні збори до "Нашого Життя" і хроніку.

Господарська референтка Т. Сливка приготувала перекуски на сходини і обіди.

76-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. НАТАЛІЇ КОБРІНСЬКОЇ має 38 членок.

Організаційна референтка. Від 14 березня до 17 жовтня вислали в Україну 245 пачок загальною вагою 6,910 фунтів в околиці Чорнобиля, Києва і Тернополя. Кошти висилки покрила українська громада і Т-во Самопоміч. У березні відбулася імпреза "Оселедець" — розвагова частина з доходом на розбудову залі церкви св. Йосафата. В липні — пікнік на оселі Діброва та дитяча льотерія з доходом на допомогу Україні. У вересні — виставка народного мистецтва на фестивалі "Соняшник". У вересні, в п'яту річницю заснування домівки, займалися приготуванням і роздачею обіду. В жовтні деякі членки їздили на VI конгрес СФУЖО до Торонта. В листопаді відбулася дитяча традиційна "вишивана забава" і показ вишиваного одягу (з буфетом і льотерією). Членки їздили на виставку образотворчого мистецтва з України з нагоди 100-ліття українських поселень в Канаді. Кожні сходини мають відповідну програму, на них можна дізнатися про новини з України. Пожертви Відділу: допомога Україні через Централю — 500 дол., на потреби Українського Музею — 200 дол., на Пресовий Фонд "Нашого Життя" — 200 дол., на виставку дитячої літератури в Україні — 100 дол., даток на VI конгрес СФУЖО — 65 дол., стипендія — 250 дол., Фонд Допомоги Дітям і Молоді —

жертвам Чорнобиля — 125 дол. Відділ дуже активно співпрацює з Округою.

81-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ налічує 19 членок. На засіданні Округної Управи в Дітройті членки влаштували день, присвячений патронці Відділу Олені Степанів. На "Київському вечорі" організували виставку ляльок у строях Київщини, а також у бібліотеці в Дірборні, в домівці СУА та кредитівці "Самопоміч". Олена Лісківська, яка побувала на Форумі в Києві та на конгресі СФУЖО в Торонті, поділилася враженнями з дітройтською громадою, а для свого Відділу приготувала спогади з подорожі по Україні. Членка Відділу О. Папіж розповіла про відвідання рідної Підгаєччини, Львова, Тернополя і Києва. Відбулася зустріч членок Відділу з гостею з України сестрою С. Гладиш.

Культурно-освітня референтка А. Стецько читала на засіданнях оповідання, вірші, присвячені різним подіям. Для придбання фондів Відділ влаштував пікніки на оселі Діброва. Членки Відділу беруть участь у житті української громади Дітройту.

115-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. ЛІНИ КОСТЕНКО заснований у 1991 році і нині має вже 16 членок. Покищо ще не обрані референтки, але всі працюють разом. Відділ допомагав дитині у Бразилії — Нісі Богданович. Членки продовжують брати участь у міських базарах, пропагуючи українські звичаї серед американської публіки. Членки вислали на Україну пакунки з ліками вартістю понад 10,000 дол., 25 пакунків з одягом, для дому старших осіб у Львові, до голови СУ в Тернополі та через 76-ий Відділ. Членки подбали для двох новоприбулих родин в Дітройті про одяг і меблі.

Хроніку приготувала

Олена Панчак,
пресова референтка
Округної Управи.

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК!

Управа і членки 56-го Відділу СУА в Норт Порті, Флоріда, вітають нових членок нашого Відділу Катерину Двоак, Тамару Дутко, Олену Петришин і Лесю Татарко. Бажаємо успіхів у праці для добра Союзу Українок Америки і українського народу!

**Управа і членки 56-го
Відділу СУА.**

Управа і членки 73-го Відділу Союзу Українок Америки у Бріджпорті, Коннектикат, сердечно вітають нову членку Стефанію Гавриляк та бажають їй успіхів у праці.

Мирослава Чубата,
пресова референтка.

Управа і членки 17-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Маямі, Флоріда, вітають нових членок Лідію Гладку — членку Головної Управи і Анну Багдай.

Оксана Качкинович,
пресова референтка.

На загальних зборах 28-го Відділу СУА в Ньюарку, Нью-Джерзі, що відбулися 7 лютого ц. р., Омелію Цяпку обрано почесною головою Відділу. Вітаємо її з цим високим званням!

Вітаємо також нових членок нашого Відділу д-р Олександрю Ткач і Лівію Дацківську!

Членки 28-го Відділу СУА.

ДОПИСИ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

З ЖИТТЯ 49-ГО ВІДДІЛУ СУА В БАФФАЛО

Тому що патронкою нашого Відділу є бл. п. Ольга Басараб, кожного року в лютому ми віддаємо їй пошану — переважно у формі святочних ширших сходин з відповідною програмою. Крім того, в її наміренні відправляються Св. Літургії з Панахидами. У цих Богослуженнях згадуються також членки Відділу, які відійшли у Божу Вічність.

В цьому році день мученичої смерти Ольги Басараб (12 лютого 1924 р.) відзначено в неділю, 14 лютого. Після Богослужень, що їх відправив о. Мар'ян Процик, відбулися святочні сходи членок Відділу, на яких голова Уляна Лоза прочитала коротку доповідь про Ольгу Басараб, а Оксана Салдит віддеклямувала присвячений їй вірш Олеса Бабія "Пам'яті Ольги Басараб". Після святочної частини відбулося обговорення біжучих справ.

Тиждень пізніше, в неділю, 21 лютого, Відділ влаштував цікаву імпрезу, яка мала суто товариський, розваговий характер. Участь у цій імпрезі взяли членки Відділу і запрошені гості — разом коло 60 осіб. Була це сиропусна неділя за Григоріянським, а м'ясопусна — за Юліянським календарями. Імпрезу пов'язано із передпосними звичаями українського народу (масляна, колодка). Саме в такому дусі була

побудована коротка доповідь голови Відділу Уляни Лози, якою вона відкрила імпрезу. Тому що у програму імпрези був включений обід, голова попросила о. пароха Мар'яна Процика поблагословити страви, які, по змозі, були достосовані до вимог "пущення". Приготували їх невтомні господині Відділу Марія Драка, Єва Ковтало, Олена Хомин і Василина Осташок, а також інші членки.

Перед обідом і після нього гостей розважала гуморесками і анекдотами членка Відділу Ірина Лаврівська. Немало гумору внесла вчителька садочка колишньої парафіяльної школи і суботньої "Рідної Школи", яка існує і тепер, — Ольга Чмола, розповідаючи веселі епізоди зі своєї довголітньої учительської практики.

Під час імпрези о. парохіві М. Процикові подаровано чудово вишиту декоративну подушку за його прихильне ставлення до СУА. Подушку вишила мисткиня цієї справи членка Відділу Мирослава Райца.

Імпреза припала всім до вподоби і всі були задоволені.

Уляна Лоза,
голова 49-го Відділу.

СВЯТО В МАЯМІ

День 14 лютого — це свято 17-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Маямі, Флориди. Щоб гідно відсвяткувати цей день, у церковній залі зібралося понад 100 осіб. У гарно прибраній залі приготовано виставку герданів, цікавих альбомів з України та гуцульських виробів. Гердани були переважно з України, а також виконані деякими нашими членками.

Свято відзначення 41-ої річниці заснування нашого Відділу відкрила голова М. Тершаківець. Вона привітала гостей і нових членок, однією з яких є Лідія Гладка — членка Головної Управи СУА, яка переїхала до Маямі на постійне проживання.

Після смачного і добре організованого обіду з кавою та солодким було виголошено дві промови і

дві деклямації. Наші відомі солістки з Маямі сестри Максимович гарно виконали кілька пісень. Опісля відбулося нагородження грамотами за найкращі гердани. Перше місце присуджено Н. Перфецькій, членці 43-го Відділу з Філядельфії, друге — Л. Гладкій і третє — І. Трач.

Свято наше, яке відбулося у дуже милій і теплій атмосфері, закінчилося відспіванням "Многая літа" з нагоди "Дня серця". Відспівали ми "Многая літа" і нашій членці проф. Бойцун, яка відзначала свій день народження.

Оксана Качкинович,
пресова референтка.

ПРОСИМО РЕФЕРЕНТОК ВІДДІЛІВ, ОКРУГ ТА ДОПИСУВАЧІВ ДО НАШОГО ЖУРНАЛУ ПИСАТИ МАТЕРІАЛИ — ЗВІТИ, ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ВІДБУТІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ, ДОПИСИ З РІЗНИХ НАГОД — НЕ ПІЗНІШЕ, НІЖ МІСЯЦЬ ПІСЛЯ ВІДБУТОЇ ІМПРЕЗИ.

СПІЗНЕНИЙ ДОПИС ТА ЧАС НА ЙОГО ПРИГОТУВАННЯ ДО ДРУКУ СТВОРЮЮТЬ СИТУАЦІЮ, В ЯКІЙ ДОПИС ВТРАЧАЄ АКТУАЛЬНІСТЬ.

РЕДАКЦІЯ

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

90-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Загальні збори 90-го Відділу СУА ім. Олени Степанів у Філядельфії, Па., відбулися 16 грудня 1992 року. Головою зборів була Марія Лабунька, секретаркою — Віра Кліш. Окружну Управу репрезентувала Тамара Рац.

Управу на 1993 рік вибрано в такому складі: голова — Марія Раковська, заступниця голови — Тося Мельничук, секретарка — Ліда Одежинська, скарбничка — Христина Дем'янчук.

Референтки: організаційна — Калина Козак, культурно-освітня — Віра Кліш, імпрезова — Надія Лучанко, пресова — Христя Сенік, мистецька — Роксоляна Гіліцінська, суспільної опіки — Христина Турченко, господарські — Іванка Федик, Галина Кривуша, Іванка Тимчук.

Контрольна комісія: Наталія Вайда — голова, Марія Кондрат, Христина Райтарівська — членки.

Христя Сенік,
пресова референтка

64-ИЙ ВІДДІЛ СУА В НЬЮ-ЙОРКУ

Загальні збори 64-го Відділу СУА в Нью-Йорку відбулися 20 грудня 1992 року. Головою зборів була Христя Навроцька, секретаркою — Лариса Зелік. Окружну Управу репрезентувала її голова Надя Савчук.

Управу на 1993 рік вибрано в такому складі: голова — Ніна Самокіш, заступниця голови — Дарія Костів, секретарка — Любомира Артимішин, скарбничка — Володимир Івануса, фінансова секретарка — Софія Салдан.

Референтки: організаційні — Любов Раковська і Марія Палідвор, культурно-освітня — Уляна Старосопільська, суспільної опіки — Ярослава Стасюк і Галина Цігаш, мистецька — Любомира Артимішин, музейна — Лариса Зелік, пресова — Христя Навроцька, господарська — Євгенія Корчинська.

Контрольна комісія: голова — Оксана Рак, заступниця голови — Наталія Білоус, членки — Галина Кіляр, Наталія Крупська і Любов Прокоп.

Христя Навроцька,
пресова референтка.

46-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ В РОЧЕСТЕРІ

Загальні збори 46-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Рочестері, Нью-Йорк, відбулися 10 січня 1993 року. Головою зборів була Уляна Баб'юк, секретаркою — Марта Шмігель. Окружну Управу репрезентувала Іванна Мартинець.

Управу на 1993 рік вибрано в такому складі: голова — Стефанія Вовкович, заступниця голови та хронікер — Надя Трач, протоколярна секретарка — Катя Кузиляк, кореспонденційна секретарка — Леся Павлович, скарбничка — Уляна Баб'юк.

Референтки: організаційна — Параня Смит, культурно-освітня — Люба Шмігель, зв'язків — Марта Шмігель, музейно-мистецька — Ірина Ольшанська, виховна — Лариса Харамбура, господарські — Анна Івасів, Марія Гарбовська, пресова — Таня Баб'юк, імпрезова — Слава Коба.

Контрольна комісія: голова — Галина Малаховська, членки — Анна Бейлі, Оксана Шевчин.

Таня Баб'юк,
пресова референтка.

Продовження на 3-ій стор. обкладинки

82-ИЙ ВІДДІЛ СУА В НЬЮ-ЙОРКУ

Загальні збори 82-го Відділу СУА в Нью-Йорку відбулися 10 січня. Окружну Управу репрезентувала голова Округу Нью-Йорку Надія Савчук.

Управу на 1993 рік вибрано в такому складі: Лідія Стасюк — голова, Олександра Кіршак — заступниця голови, Зеновія Логуш — секретарка, Надія Попель — скарбничка.

Референтки: Люба Кожух — організаційна, Іванна Клим — культурно-освітня, Теодора Бриттан — суспільної опіки, Ольга Фенчен, Анна Стасів, Емілія Балабан — господарські.

Контрольна комісія: Ольга Гірна, Юлія Крися, Стефанія Чорнодольська.

45-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. КАТРУСІ ЗАРИЦЬКОЇ У ДІТРОЙТІ

Загальні збори 45-го Відділу СУА у Дітройті, Мічиган, відбулися 19 січня.

Управу на 1993 — 1994 рр. вибрано в такому складі: голова — Мирося Кізіма, заступниця голови — Таїса Розгін, секретарка — Стефа Король, кореспонденційна секретарка — Ляля Патерин.

Референтки: фінансова — Валентина Журківська, організаційна — Марта Шехович, імпрезова — Зеня Серафим, культурно-освітня — Нуся Воронович, пресова — Ірина Тарнавська, музейна — Дарія Конюх, господарська — Марія Дяків.

Контрольна комісія: Марія Балтарович, Мирося Цап, Дарія Дудра, Олександра Лятишевська.

Стефа Король,
секретарка

63-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ У ДІТРОЙТІ

Загальні збори 63-го Відділу СУА у Дітройті відбулися 23-го січня 1993 р. в домівці Союзу Українок.

Головою зборів була Ярослава Казанівська, секретаркою — Ольга Процик. Окружну Управу репрезентувала Наталія Гевко, голова округу. Управу на 1993 р. вибрано в такому складі: голова — Ольга Гриньків, заступниця голови — Ольга Гишак (перша), Ірина Іваницька (друга), протоколярна секретарка — Ольга Процик, кореспонденційна секретарка — Іванна Кошів, касирка — Теодора Блажкевич.

Референтки: організаційна — Олена Гевко, суспільної опіки — Марія Готра, культурно-освітня — Ярослава Казанівська, пресова — Марія Зубаль, господарська — Тереса Сливка.

Контрольна комісія: голова — Марія Цісарук, членки — Ростислава Чубата, Євгенія Муштур.

Марія Зубаль,
пресова референтка

3-ИЙ ВІДДІЛ СУА У ФІНІКСІ

Загальні збори 3-го Відділу СУА у Фініксі, Арізона, відбулися 24 січня.

На 1993 рік вибрано нову управу в такому складі: Ірина Гриневиц — голова, Христина Винник-Вільсон — заступниця голови, Ліда Дидик — протоколярна секретарка, Марія Грол — скарбничка, Ірина Масна — кореспонденційна секретарка.

Референтки: Мирося Михайлів — суспільної опіки, Стефанія Олексин, Віра Томас, Мирося Михайлів — господарські, Марія Турів — організаційна, Христя Винник-Вільсон, Оля Сливка — пресові.

Контрольна комісія: Христя Бойко — голова, Віра Томас, Оля Сливка — членки.

Христя Винник-Вільсон,
заступниця голови Відділу.

ПОДЯКА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

Щиро дякуємо всім жертводавцям — громадянам, членкам СУА, які підтримують фонди, створені при суспільній опіці СУА, особливо Фонд Допомоги Дітям і Молоді — жертвам Чорнобиля, Фонд суспільної опіки — поміч потребуючим в Україні. При референтурі суспільної опіки є також ділянка "Поміч бабусям", яку продовжуємо вже багато років, а провадить її з великою посвятою Ольга Гнатик —член комісії при суспільній опіці.

Наші "бабусі" — це дуже часто призабуті старші жінки-українки без родини, розкинені по багатьох

країнах світу. Наша поміч, як матеріальна, так і моральна, є дуже важливою. Спонсори оплачують по 110 дол. річно, а також пожертви з різних нагод. За всі надіслані пожертви та підтримку фондів при суспільній опіці висловлюємо щирю подяку членкам СУА, а зокрема жертвеним громадянам. Дякуємо членству СУА за співпрацю, бо лише спільно зможемо координувати нашу поміч та спільно допомагати потребуючим як цілість від Союзу Українок Америки.

Подаємо список жертводавців, які зложили пожертви на фонди при суспільній опіці СУА.

ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ І МОЛОДІ — ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЯ

Жертводавці	Дол.
д-р Ігор і Леся Магуни	500
Борис Галаган	100
Марія Демчишин, Марія Мульткевич	по 50
Ірена і Осип Гаджери, як подяку Романові Магурові	50
Анна Губач	5

Відділ	Дол.
116 (з імпрези "Вишивані вечорниці")	3,000
95	1,500
19 (з імпрези "День української спадщини")	1,000
75 (з імпрези-бенефісу "Показ біжутерії і вечірньої ноші")	620
73	500
69 (з коляди під час Різдва)	455
93	350
76	200
71	170
47 (призначені на загальних зборах Відділу)	150
Матері садочка 76-го Відділу зібрали з діточками під час різдвяних свят	120
90	105
67	100
19 (зібрані з нагоди коляди)	100
Через 28-ий Відділ 80 дол. зложили: Настуня Бохонк, Катерина Шеремета, Люба Винарчук, Лідія Мурашук.	

МАМА-86

10	200
106	100

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ — ПОМІЧ ПОТРЕБУЮЧИМ В УКРАЇНІ

59-ий Відділ	500
Стефанія Барусевич	25

ПОМІЧ БАБУСЯМ (від 1992 до кінця лютого 1993 р.)

Д-р Таня Зазуля	650
Ольга і Теодозій Зазулі	110
На похороні бл. п. Володимира Гнатика через 28-ий Відділ зложили 300 дол.	
Д-р Ярослава Панчук в пам'ять Ольги Слиж зложила 110 дол.	

Відділи	Дол.
47	264
95	250
29	240
28, 71, 59, 99	по 220
78	150
66, 33, 10	по 100
1, 22, 24, 30, 56, 65, 86, 89, 83, 102	по 110

Всім жертводавцям ще раз висловлюємо щирю подяку за їхні пожертви та за довір'я і співпрацю. Рівно ж дякуємо всім, хто складає пожертви з різних нагод, які поміщуємо на сторінках журналу СУА "Наше Життя".

Лідія Черник,
референтка суспільної опіки СУА.

ПОДЯКИ З УКРАЇНИ

У кінці минулого року суспільна опіка СУА отримала безкоштовно значну кількість жіночих светрів від The Children of Chornobyl Relief Fund. Светри американська фірма подарувала згаданому фондові також безкоштовно.

У грудні, якраз перед святами, літак "Мрія" перевіз 273 пачки — разом 2,276 жіночих светрів — на Україну, на летовище у Києві. За порадою Екзекутиви вирішено поділити светри між Союзом Українок в Києві (голова — Атена Пашко), Союзом Українок в Івано-Франківську (обласна голова — Люба Говенко) і Жіночою Громадою в Києві (голова — Марія Драч).

Нас повідомили, що все дійшло, на летовищі були представники згаданих організацій, які відібрали так, як було призначено, з чого ми дуже задоволені. Тим більше, що светри прийшли у святочний час і розділено їх по відділах Союзу Українок в інших областях, у школах для дівчат, в сиротинцях, а також передано іншим жіночим організаціям.

Референтка суспільної опіки одержала щирі подяки від Союзу Українок з Києва, Івано-Франківська, Жіночої Громади з Києва, зі шкіл, сиротинців та від окремих осіб.

Лідія Черник,
референтка суспільної опіки.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ДАТКИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ (ВІД 1 СІЧНЯ ДО 15 ЛЮТОГО 1993 Р.)

ТРИВАЛІ ФОНДИ

На Меморіальний Фонд ім. Ярослава Крушельницького
1,000.00 дол. зложила д-р Ірма Крушельницька.

ДАТКИ

250.00 дол. — Федеральна Кредитова Кооператива СУМА, Йонкерс; **по 100.00 дол.** — Петро Бойчук, Б. І. Курилко, Ukrainian American Senior Citizen Association, Ра, д-р Олександр Р. Стрільбицький, Галина Коровицька, Роман і Галина Петренки, Марта Цимбаліста, Таня Долішна, Антін Суес, Галина Логуш-Кастл, д-р Мирон і Алоїзія Сатурські, Тамара Гутник-Нері, Любомира Шеремета; **по 75.00 дол.** — Стефанія Савка, Федеральна Кредитова Кооператива "Самопоміч" Ньюарк, Н. Дж.; **65.00 дол.** — Іван Петро Гарбера; **по 50.00 дол.** — Євген і Наталія Змії, Ярослав та Ірина Качанівські, Г. В. Біровець, д-р Євген Грабарчук, Юрій Форись, Наталія Кононенко, Богдан Стеців, Атанас Слюсарчук, Андрій та Ірена Бойки, Михайло Софіяк, Марія Андрусак, Віра Левицька, Гайнрих і Марія Шноси, д-р Павло та Ірена Джулі, Стефан і Христина Шмотолохи, д-р Олександр В. Кміцікевич, Мирон і Галина Білинські, Оксана Окопна, Дарія Жарська, Роман і Галина Поритки, Ірена Федак, Оксана Миколайська, д-р Дарія Лісси, Петро Вариха; **45.00 дол.** — д-р Микола і Христина Баранецькі; **по 25.00 дол.** — Іван і Марія Фізери, Любомира Хома, Богдан та Ірена Гнатюки, Ізяслава Заяць, Тереза Бень, Ярослав і Марія Кіцюки, Теодозія Брикович, Анна Секрета, Еміл Майбо, Ірена Филипчак, Борис і Тетяна Карпенки, Василь Басад, Любов Дражевська, Віктор і Зіна Новаки, Зенон Голубець, Олена Дяченко, Петро та Ірена Саяки, Стефанія Пурій, Софія Андрушків, Валя Геймур, Оксана Кушнір, Ірена Залиба, Константин Копачинський, Стенлі і Марія Кульчицькі, Теодор і Мілдред Тарачівські, Оксана Лодзюк, Марія Заяць, Павло Шандрук, Михайло Качмак, Ірена Турянська-Джонсон, Марія Марусяк, Марія Андрейко, Зенон Михайлевський, д-р Софія Андріяшук, Володимир Кух, Олександра Бражник, Марія Гарадон; **24.24 дол.** — Анна Хамуляк; **по 20.00 дол.** — Євгенія Плескачевська, Іван Жук, Богдан Головід, Володимир Оренчук, Марія Касян, Оксана Миськів, Ольга Терлецька, Андрій Андрюк, Олекса і Марія Венчаки, Г. Паламар, В. Пищимуха, Б. і Л. Саленки, К. Малахов, В. В. Мантика, Володимир Децик, М. Мирошніченко, д-р Н. Теребус-Кмета, Ярослав Волощук, Володимир і Дарія Ломницькі, Лідія Одежинська, Ірена Решетуша, Богдан і Оксана Кузишини, Ольга Боба, Іван і Марія Крамарчуки як подяка Марії Фігліус з Денверу, Ко, за щиросердечну гостинність під час перебування в Кольорадо (через 47-ий Відділ СУА); **по 15.00 дол.** — Олена Варварів, Дмитро Яремко, Теодозія Гурик, Уляна Меллор, д-р Богдан і Лідія Куропасі, Юрій і Марія Валчуки, Олександр та Ірена Процюки, Дмитро Бараницький, Григорій Колиб'юк, Мирон Луцишин, Іван Хапко, Олексій і Люба Шевченки, Ядвига і Володимир Черевки, Теодозія Кушнір; **по 10.00 дол.** —

Наталія Білоус, Ганна Жирук, Марія Мотиль, Зенон Чехович, Ярослав і Катерина Хичії, Алла Черней, Володимир Сенечак, д-р Семен та Ірена Дорошаки, Ростислав Пенцак, Ярослав і Стефанія Іванчуки, Євгенія Вітрик, Марія Куца, Микола і Володимира Кавки, Джуді Джонсон, Галина Шашло, Мирослав і Анна Мичковські, Марія Юркевич, Дороті Г. Вилдер, Олена Стельмах-Морозевич, Віра Кліш, Ірена Біскуп, Любов Федун, Ольга Чапля, Микола Іванишів, Оля Дробоска, Ірена Кузьма, Христина Лисобей, Богдан і Мирослава Кондри, д-р Джоанна Р. Гаймон, Джені Батка, Дарія Шепарович, Юрій і Мирослава Повчі, Олія Бинді, Ірена Ільницька, Марта ДеБлю, Теодор Кахнич, Ростислава Богачевська, Василь Надрага, Роман Маринович, Іванна Шкарупа, Стефан Вестеровський, Михайло і Марія Федаки, Микола Гірняк, Іванна Городиська, Іван Черешня, Б. Ливчак, Оксана Рак, Богдан Мізак; **6.00 дол.** — Ігор і Бріджіт Пахолюки; **по 5.00 дол.** — Стефанія Бояцук, Михайло Щурко, Віліям Блеквуд, Анна Івашко, Марта Яримович, Теодор Небор, Константин Дудинський, Василь Павленко, Софія Боб'як, Є. Підовбний.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

По 2,000.00 дол. — Борис Галаган, CPC International, Inc., дорівнюючи пожертву Ігоря і Роми Гайдів, Українська Федеральна Кредитова Кооператива "Самопоміч" у Філадельфії; **1,500.00 дол.** — Українська Кредитова Кооператива "Самопоміч" у Гартфорді; **1,000.00 дол.** — 34-ий Відділ СУА; **1,235.00 дол.** — 119-ий Відділ СУА — з "коляди"; **600.00 дол.** — Анна Маркевич і Меланія Банах; **по 500.00 дол.** — Василь і Ольга Явдошини, 95-ий Відділ СУА; **283.00 дол.** — 75-ий Відділ СУА; **по 200.00 дол.** — 10-ий Відділ СУА, Григорій Сараб; **по 100.00 дол.** — Володимир і Наталія Клапіщакі, Ігор Шевчук, 46-ий Відділ СУА, 106-ий Відділ СУА, Володимир і Христина Баранецькі, полковник Василь і Марта Андрюки; **60.00 дол.** — Тетяна Тершаковець (різдвяний подарунок, який одержала від мами — Олександри Терлецької); **50.00 дол.** — Дарія Яворівська; **по 40.00 дол.** — Олександра Воробкевич, Галина Шембель; **25.00 дол.** — Chemical Bank, дорівнюючи пожертву Ольги Алвіно.

Через Комітет Розбудови УМ, Відділ у Рочестері, Н. Й.: **1,000.00 дол.** — д-р Борис і М. Шмірлі; **750.00 дол.** — Мирон Баб'юк; **500.00 дол.** — Ukrainian Heritage Center; **300.00 дол.** — Христина Гошовська; **250.00 дол.** — Українська Кредитова Кооператива "Самопоміч" у Рочестері; **по 100.00 дол.** — Іван і Наталія Олексини, Клюб "Зустріч", Орест і Світлана Соробей; **по 50.00 дол.** — подружжя Яроші, Петро Твердохліб; **30.00 дол.** — Алберт і Теодор Шили; **по 25.00 дол.** — Василь Бабій, Емілян Юрчинський, М. Лялька, Мирослав та Іванна Мартинці; **по 20.00 дол.** — Теодор і Мирон Баб'юки.

З нагоди уродин Ірени Бачинської замість дарунків чи квітів жертвують на Український Музей сестринниці Реня Ц. Цюк, Аня Ц. Гаґен, Дануся Цегельська та Ляля Ц. Де-Анджельо — **100.00 дол.** і приятелі Д. і Є. Михайлові — **25.00 дол.**

СПРОСТУВАННЯ

Адміністрація УМ просить вибачення за помилково подану назву Тривалого Фонду Залуцьких у березневому числі журналу за 1993 рік. Слід читати: "На Тривалій Фонд ім. д-ра Теодора і Міри Залуцьких 500.00 дол. зложили д-р Теодор і Міра Залуцькі".

Вітаючи **Лідію Бурачинську**, Почесну голову СУА і СФУЖО, з нагоди її 90-ліття, бажаємо доброго здоров'я і всього найкращого і пересилаємо **25.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку.

54-ий Відділ СУА у Вілмінгтоні, Дел.

З нагоди 50-літнього ювілею подружнього життя нашої членки Ядвіги і Павла Дяченків пересилаємо **50.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею, а Ядвізі і Павлові бажаємо всього найкращого та многих, многих літ.

70-ий Відділ СУА

З нагоди 60-річчя існування 28-го Відділу СУА зложили на Будівельний Фонд Українського Музею: **1,000.00 дол.** — 28-ий Відділ СУА; **100.00 дол.** — д-р Люба Стефанівська; **по 50.00 дол.** — Ірена Дзедзик, подружжя Стефанови.

З нагоди 50-ліття вінчання Стефанія та Іван Цюльки складають **200.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку. Стефанія Цюлька є членкою 71-го Відділу СУА в Н.-Дж.

З нагоди 50-ліття подружнього життя Теодозії і Зиновія Савицьких, пересилають на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку: **200.00 дол.** — Теодозія і Зиновій Савицькі; **100.00 дол.** — д-р Еміл та Ірена Ключаси; **по 50.00 дол.** — Марія і д-р Володимир Віршуки, Анна і Богдан Кравчуки, Наталія і Богдан Ключаси, Христина та Іван Ключаси; **30.00 дол.** — Ірена Юрчик.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

В пам'ять нашої покійної мами і бабуні **Оксани Ткачук** пересилаємо **50.00 дол.** як даток на Український Музей на поширення українського мистецтва, особливо вишивки.

Калина Миколенко

В пам'ять мого довголітнього співпрацівника та невіджалуваного приятеля **св. п. Євгена Луцького** жертвую **200.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку, а родині покійного висловлюю глибокі співчуття.

Петро Рак

В пам'ять **бл. п. Петра Папроцького** на Український Музей **20.00 дол.** складає

Марта Цимбаліста

Замість квітів на свіжу могилу мого свата **бл. п. Євгена Луцького** через 28-ий Відділ СУА складаю **100.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею.

Софія Андрушків

В пам'ять незабутньої **бл. п. Оксани Ткачук** через 28-ий Відділ СУА на потреби Українського Музею складаю **50.00 дол.**

Софія Андрушків

В пам'ять **Левка Гординського** на Будівельний Фонд Українського Музею зложили: інж. Іван Черешня — **50.00 дол.** і Вася та Роман Гординські — **100.00 дол.** На Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" **25.00 дол.** зложила **В. Гординська.**

Замість квітів в пам'ять **бл. п. Євгена Луцького** складаю **40.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею.

Оксана Бачинська

В першу болючу річницю смерті **бл. п. Григорія Кушніра** складаємо **25.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку.

Дружина Стефанія Кушнір та донька Уляна Омецінська

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Івана Ракочого** (з Настасова, Україна) складаємо **20.00 дол.** на Будівельний

Фонд Українського Музею, а родині покійного висловлюємо щирі співчуття.

Членки 34-го Відділу СУА Стефанія Кушнір та Уляна Омецінська

В пам'ять мого покійного чоловіка **Мирослава Дозорського** на Будівельний Фонд Українського Музею складаю **100.00 дол.**

Марія Дозорська

В пам'ять **бл. п. Олександри Чубатої** складаю **25.00 дол.** на потреби Українського Музею.

Зенон Михайлевський

На свіжу могилу нашої тітки **бл. п. Антоніни Дмитерко** складаємо **50.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку

Родина Якимців

На свіжу могилу нашого вуйка **бл. п. Володимира Дмитерка** складаємо **50.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку.

Родина Якимців

В пам'ять нашої покійної мами та бабуні **бл. п. Оксани Ткачук** пересилаємо даток в сумі **100.00 дол.** на Український Музей на поширення українського мистецтва.

Калина Миколенко

У світлу пам'ять **бл. п. Оксани Ткачук** складаю **50.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею.

Стефа Дуб

В пам'ять мого дорогого чоловіка **Івана Неїлка** в другу річницю його смерті складаю **100.00 дол.** на Український Музей.

Марія Неїлка

В пам'ять **бл. п. Марії Даниш** складаю **25.00 дол.** на Український Музей.

Марта Яримович

Замість квітів на свіжу могилу мого брата **бл. п. Левка Букачевського**, який помер в Хусті, Україна, 14 січня 1993 р., складаю **20.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею.

Дарія Гусар

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Романа Кушніра**, родича мого чоловіка **бл. п. Ярослава**, складаю **20.00 дол.** на Український Музей. Родині покійного висловлюю щирі співчуття.

Зеня Білас

В пам'ять **проф. Петра Мегика** складаю **35.00 дол.** на потреби Українського Музею.

Стефанія Бернадін

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Степана Лехновського** з Кергонксону зложили на Український Музей в Нью-Йорку: **25.00 дол.** — Анастасія і Василь Маруцаки; **20.00 дол.** — Меланія Кокорудз; **15.00 дол.** — о. Еміліян Шараневич; **по 10.00 дол.** — Стелла Демей, Ольга Бодлак, д-р Роман і Стефанія Барановські, Марія Тхір, Лідія Яців, Емілія Ренер, Зеновія Гулей, Катерина Мисько, Михайлина і Михайло Барани, Ольга Салук, Енді Ганк, Ольга і Роман Равлюки, Дарія Хухра, Василь і Осипа Дудинські, Володимир і Магдалина Кваси, Зеня Ковальська, Микола і Розалія Палюхи, Дарія Боугон, Аґнес Хоманчук, Іван і Ольга Денисенки, Оксана Ленець; **по 5.00 дол.** — Григорій і Анастасія Слободи, Юліян і Анна Філі, д-р Богдан і Мирослава Кондри, Дмитро і Елла Досяки.

Закінчення в наступному числі

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

ЗАМІСТЬ КВІТІВ...

В пам'ять чоловіка **бл. п. Євгена Луцького** складаю **50.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Оксана Луцька

В пам'ять чоловіка **бл. п. Стефана Ковтала**, в першу річницю смерті, складаю **30.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Єва Ковтало,
членка 49-го Відділу СУА.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Юрія Буксара** складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а дружині Ірені і родині висловлюю щирі співчуття.

Міра Залуцька

Замість квітів на свіжу могилу незабутньої товаришки зі школи СС. Василіянок у Дрогобичі, Україна, **бл. п. Олімпії Васьків** (з дому Попович), яка померла 30 січня 1993 р. в Кергонксоні, Н-Й., складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Галина Волянська з чоловіком.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Євгена Луцького** складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Віра Березовська

На свіжу могилу вчительки **бл. п. Олімпії Васьків** 89-ий Відділ СУА складає **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Ольга Денисенко

В пам'ять **бл. п. Антоніни Дмитерко**, сестри нашої членки Ірени Гриневич, складаю **15.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Лідія Фіцалович

У десяту річницю смерті моєї дорогої мами **бл. п. Марії Хрупович** складаю **10.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Ольга Курилас

У другу річницю смерті мого дорогого чоловіка **бл. п. Віліяма Кагна** складаю **60.00 дол.** на дві передплати "Нашого Життя" в Україну та **10.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу.

Іванна Кагн

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Ярослави Капустій**, незабутньої тещі нашої членки Розалії, пересилають **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" **членки 50-го Відділу СУА** в Анн Арбор.

В пам'ять **бл. п. д-ра Михайла Наболотного** **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" складає

74-ий Відділ СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Розалії Роче**, матері нашої членки і голови контрольної комісії Наді Гайдук, **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" пересилає

68-ий Відділ СУА в Сиракюзях.

СПРОСТУВАННЯ

В лютневому числі журналу "Н. Ж." в рубриці "Замість квітів" на стор. 33 в пожертві **бл. п. Марії Демидчук-Чучман** слід читати підпис: **Оксана Гаврищак-Рак.**

Замість квітів на могилу **бл. п. Ольги Мусаковської** складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Іванна Ратич

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Созонта Комара** складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Іванна Ратич

Замість квітів на могилу **бл. п. Петра Папроцького** складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Павло і Анна Стецини

В пам'ять дорогого чоловіка і батька **бл. п. Петра Папроцького** складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Олена і Маруся Папроцькі

Замість квітів на могилу **бл. п. Уляни Краснів**, матері нашої членки Марії Фізер, складаємо **10.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

65-ий Відділ СУА в Нью-Брансвіку

З НАГОДИ:

У жовтні 1992 р. **Ангеліна і Василь Глухі** відсвяткували 50-ліття подружнього життя. З цієї нагоди вони складають **40.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Як особисту подяку за чемність і увагу до мене адміністратора журналу "Наше Життя" Наталки Думи складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу.

Лідія Флюнт

89-ий Відділ СУА в Кергонксоні під час різдвяних сходин провів збірку на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя": **70.00 дол.** склав 89-ий Відділ; **25.00 дол.** — М. і М. Барани; **по 20.00 дол.** — І. та О. Дудинські, д-р Р. і С. Барановські, Ольга Мороз; **по 10.00 дол.** — Лідія Яців, Дарія Хухра; **по 5.00 дол.** — Я. Крижановська, С. Ціханська, О. Салук, Е. Хоманчук. **Разом: 200.00 дол.**

На поминках у 40-ий день смерті **бл. п. Олександра Линника**, чоловіка нашої заслуженої членки пані Олі, які приготувив 62-ий Відділ СУА в Глен Спей, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" через наш Відділ зложили: Оля Линник — **100.00 дол.**, членки 62-го Відділу — **110.00 дол.**

На 40-ий день смерті **бл. п. Михайла Гаврилюка**, чоловіка нашої заслуженої членки п. Наталки, через наш 62-ий Відділ СУА в Глен Спей на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" зложили: **по 10.00 дол.** — Ірена Кіндрачук, Анна Одуляк, Пелагія Юркевич, Юлія Ховайло, Галина Кандюк, Анна Пицимуха, Людмила Костюк, Ольга Паливода, Анна Швайка; **по 5.00 дол.** — Ярослава Гапій, Дарія Кекіш, Наталія Мельник, Мирон Боднар.

ЗАПАСНИЙ ФОНД

Замість квітів на свіжу могилу моєї товаришки зі шкільної лавки з віденських років **бл. п. Лялі Гардецької-Кушмелін** складаю **20.00 дол.** на Запасний Фонд журналу "Наше Життя".

Оксана Салдит

ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ І МОЛОДІ — ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЯ

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

В пам'ять **бл. п. Івана Лодинського** через 66-ий Відділ СУА зложили: **по 100.00 дол.** — Інка Лодинська, Міра і Роман Кизики, д-р Ігор і Олександра Кизики, Оля й Ігор Левицькі; **по 50.00 дол.** — Адя і Орест Кизики, д-р Тарас й Іванна Ганушевські, Євстахій і Марія Кульчицькі, Євген Райнговенс, Ігор і Марія Зубрицькі, Михайло Гурський; **по 25.00 дол.** — Юрко, Дана, Адам і Андрій Лодинські, Володимир і Льюрен Лодинські, Ірена і Михайло Бойки, Вітусь і Марія Павліки, Айлін Гвотс, Лідія Фіцалович, д-р П. і Р. Кавалари, Ірена Лаврович, Ірена Мороз, Міра і Кароль Черни; **по 20.00 дол.** — Анна і Григорій Гіни, Лев і Оріся Марквін, Ірена і Зенон Мандичі, Михайло і Віра Гусаки, Богдан і Галина Марквін, Іванна і Ліда Лодинські, Ірена Гриневиц, Євгенія і Богдан Дусанівські, Адріяна і Роман Морози, Роман і Марія Романюки, Іван Телюк, Ірена Гладка, Дмитро Малик, Христина і Мирон Мельники, Гелен Бовер-Березицька, Софія Де Франко, Йосиф і Джулія Бурбелі, Іванка і Богдан Козаки, Ольга і Степан Посполіті, Міля і Богдан Іваніви, Брус і Говл Маршали, Іван і Т. Цапи, Марта і Олесь Поповичі, Роксоляна і Андрій Кизики, Патріярхальний Відділ в Нью-Гейвені; **по 15.00 дол.** — Роман і Міра Грабці, Адріяна і Крис Броберти; **по 10.00 дол.** — Стюарт, Ненсі Лянгер і Мері Кісіль, Юрій і Наталка Цибрівські. **Разом: 1,500.00 дол.**

В пам'ять **бл. п. Созонта Комара** на Фонд Допомоги Дітям і Молоді — жертвам Чорнобиля зложили: **по 100.00 дол.** — Юрій Груца, Е. і А. Беляки; **по 50.00 дол.** — Х. і Т. Олтаржевські; **по 25.00 дол.** — Т. Кейван, Р. К. Чардон; **по 20.00 дол.** — Поля Книш, З. З. Анц, В. Чарторийський; **10.00 дол.** П. Бяляк. **Разом: 370.00 дол.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Євгена Луцького** складаємо **50.00 дол.** на Фонд Допомоги Дітям і Молоді — жертвам Чорнобиля.

Василь і Зеновія Никифоруки

Замість квітів на могилу **бл. п. Євгена Луцького** **25.00 дол.** на Фонд Допомоги Дітям і Молоді — жертвам Чорнобиля зложили **станиславівці в Дітройті**

На свіжу могилу **бл. п. Олімпії Попович-Васьків**, дорогої тітки і кузинки, на Фонд Допомоги Дітям і Молоді — жертвам Чорнобиля зложили: **50.00 дол.** — Б. та І. Боярські; **по 25.00 дол.** — М. і О. Мацкевичі, д-р В. і Д. Федоріві.

St. Mary's Ukrainian Orthodox Church of Jones Oklahoma wishes to donate this onetime contribution of **\$335.00** to the UNWLA "Chornobil Children's Fund".

Under advisement of **Anna Lubynsky**.

З НАГОДИ

3 нагоди 90-ліття уродин **Марії Стасюк** на Суспільну опіку — поміч потребуючим в Україні, а особливо сиротам, зложили: **250.00 дол.** — Андрій і Христя Тершаківці; **100.00 дол.** — Євген і Анізія Гілі; **50.00 дол.** — Ярослав і Богдан Гелети; **по 25.00 дол.** — Орест і Аніта Павлюки, Томас і Моніка Готтенстайни; **10.00 дол.** — Томас і Ольга Стайлси. З нагоди уродин бажаємо нашій дорогій мамі, бабці та тітці "Многих літ" та всього найкращого.

3 нагоди 85-ліття трудолюбного життя **Ярослави Терлецької** з Маямі Біч, Фл., пересилають побажання, Боже благословення та "Многих літ" і складають **20.00 дол.** на Фонд Допомоги Дітям і Молоді — жертвам Чорнобиля

Юлія та дякон Михайло Добоші

3 нагоди 40-річчя 33-го Відділу СУА у Клівленді складаємо **25.00 дол.** на Суспільну опіку — поміч потребуючим в Україні, а Відділові пересилаємо наш найширші побажання сили і витривалости у корисній праці для нашого народу.

69-ий Відділ СУА в Лорейні, Ог.

3 нагоди коляди нашого Відділу пересилаємо **100.00 дол.** на Фонд Допомоги Дітям і Молоді — жертвам Чорнобиля.

19-ий Відділ в Трентоні, Н. Дж.

3 нагоди 100-их уродин нашої покійної мами **Меланії Галушки-Демцюх** складаю **25.00 дол.** на Фонд Допомоги Дітям і Молоді — жертвам Чорнобиля.

Ольга Ліс

100-ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

У світлу пам'ять **бл. п. Дарії Цісик-Рибет** складаю **60.00 дол.** на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької.

Поля Книш

На Фонд ім. Олени Лотоцької з нагоди 60-ліття нашого 28-го Відділу складаємо **100.00 дол.** в пам'ять членок, які відійшли у вічність за останні 10 років: Марія Бекесевич, Мирослава Калинич, Софія Олесницька, Славомира Ретька, Дарія Столярчук, Стефанія Грубська, Анастасія Кисілевська, Анна Полянська, Ольга Плакида, Володимира Рубель, Ірена Небелюк, Ольга Бекесевич, Августина Хома, Розалія Дронь, Катерина Батюк, Анна Калин-Магмет, Стефанія Таланчук, Ірена Федів, Марія Гординська, Володимира Нагорняк, Люба Савойка, Юлія Демчук, Анна Настюк, Люба Єднака, Пелагія Кучкуда.

Подаємо список жертводавців, що зложили пожертви в пам'ять **бл. п. Пелагії Кучкуди**, членки-основниці 28-го Відділу СУА в Ньюарку на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької: **25.00 дол.** — 28-ий Відділ СУА в Ньюарку; **по 20.00 дол.** — Леся Назарук, Омелія і проф. Михайло Цяпки; **15.00 дол.** — Зеновія Воробець; **по 10.00 дол.** — Розалія Біловус-Кратко, Надя Бігун, Слава Олесницька, Іванна Хамуляк, Софія Андрушків, Леся Падковська, Ольга Гнатик, Таїса Богданська, Ірена Качмарська. **Разом 170.00 дол.**

СПРОСТУВАННЯ

В п'ятому числі журналу (ч. 2, 1993 р.) в рубриці "100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької" слід читати: "Через 82-ий Відділ СУА — із заповіту Клавдії Чорнодольської — 500.00 дол."

(Ілюстрація М. Дмитренка)

ТИХОН ЛЕЩУК.

ДИТЯЧА МРІЯ

Подай мені руку, матусенько мила,
Бо світ мій незнаний, як зірка вдалі.
Вдихни в мою душу омріяні крила,
Хай грають у серці пташки-скрипалі.

Навчи мене рідна теплом і красою,
Як сонце, збирає джерел кришталі,
Як пташечка пісню розсипле весною,
Як плачуть тужливо дощі-журавлі.

Вкажи, де стежина, де ясна змарина,
Я світло надії вдихну і злечу,
Помилуюсь сонцем, польотом пташиним,
І мріями людям життя освічу.

Зірок я спитаю, про що розмовляють,
Що шепче в негоду неспинна ріка,
Що в осінь дерева журливо співають,
Підсніжник радіє, як тає зима.

Навчи, як любити твій усміх весняний,
Стрічки кольорові, веселки-пісні.
І день працюватий, і вечір зоряний,
О, нене кохана, звели Ти мені.

м. Львів.

МАМИН ДЕНЬ

Михась і Ромчик ще дуже маленькі, але розумні хлопчики. Вони хотіли б все знати, хоч лише починають говорити. Вони знають, що недавно ще була зима і вони могли їздити саночками, які приніс їм св. Миколай. Знають, що білий сніг стопився і перетворився у воду. Коли пригріло сонечко і зігріло землю, з неї виросла травичка і гарні квіти. Вони знають, що квіти треба приносити в день народження, бо недавно їздили з татом і мамою до бабусі з квітами і там був великий смачний торт.

Сьогодні вранці вони побачили крізь вікно, як діти кудись бігли з квітами. Серед дітей був білявий хлопчик, син тітки Марти, якого вони називали "великий Ромко".

— Для кого ці квіти? — спитали хлопчики.

— Для моєї мами. Нині їй свято і свято кожної мами. Вашої теж, — сказав білявий хлопець. — Ось вам по квіточці, подаруйте своїй мамі, — і побіг швидко додому.

Михась і Ромчик зраділи, бо знали, що квітів

їх мамі ніхто не принесе. Тато був далеко на Україні, де вчив дітей у великій школі. Від нього приходили листи з синьо-червоними пасочками і поштовими значками з гарними образочками: був там пан, що скаче вгору, пані у великому віночку, синьо-жовті прапорчики й інше. Хлопчики чекали на пана, що возить листи і газети у сірому візочку, і наспівували пісеньку, що навчила їх бабуся:

*Їде, їде поштовий візочок,
За ним ходить поштовий пан.*

Листа від тата не було давно, і вони бачили, як мама журилася. Діти не любили, коли мама була сумна.

— О, він вже тут, — крикнув Михась, коли на порозі появилася усміхнений поштар. Він приязно погладив голівки кучерявих хлопчиків і, як майже щодня, з веселим привітом "Гелло" подав їм пошту.

— Є, є! — крикнули хлопчики.

За хвилину вони вже тримали листа з синьо-червоними пасочками і розглядали новий значок з України з двома когутиками і квітками, як на вишитому обрусі в бабуні.

— Ходімо швидко до мами! — сказав Михась. — Занесімо листа від тата, вона буде радіти. Нині — мамин день!

ВОЛОДИМИР ЛУЧУК

НЕ ЗАБУДЬ!

Під густими ситнягами
У воді квітки ростуть.
Принеси букетик Мамі
Незабудьок — не забудь!

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

У Кергонксоні, Нью-Йорк, після тривалої хвороби померла заслужена вчителька, членка 89-го Відділу СУА **бл. п. Олімпія Васьків**.

Народилася Олімпія 23 липня 1910 року в Коломії, дитинство і юні роки провела у Дрогобичі в родині проф. гімназії Дмитра Поповича і матері учительки. В родині було п'ятеро дітей: найстарший син і чотири доні, з яких найстаршою була Олімпія. У Дрогобичі вона закінчила початкову школу і вчительський семінар Сестер Василіанок. Після закінчення семінара виїхала на учительську посаду на Бережанщину, де записалася професора гімназії Михайла Васькова і вийшла за нього заміж в 1940 р. у Львові.

На жаль, воєнна хуртовина змусила молоде подружжя покинути рідні землі. Після таборів Ді—Пі у Берхтесгадені, Німеччина, приїхали до Америки і поселилися в Елізабеті, Нью-Джерсі. Там вони відразу ввійшли в життя місцевої української громади, де Олімпія вчителювала у школі українознавства при церкві св. Володимира. Пізніше переїхали до Кергонксону і замешкали близько Союзівки саме тоді, коли навколо неї почала формуватися українська громада. Проф. М. Васьків став секретарем 88-го Відділу УНС, а Олімпія почала вчителювати у новозаснованій школі українознавства при 89-му Відділі СУА. Вона також була діяльною членкою Відділу: довгі роки культурно-освітньою референткою, вчителькою і управителькою школи, аж поки її чоловік не захворів тяжко і їй треба було доглядати його. Після смерти чоловіка сама почала підупадати на здоров'я.

Після довгої і тяжкої недуги в ранніх годинах 30 січня закінчила свою життєву мандрівку, залишивши у глибокому смутку доньку Олександру Куропась з чоловіком Мироном і двома синами, сина Мирона з донею, сестер Меланію Кривокульську, Тетяну Бутович, Марту Олійник з родинами і всіх союзянок. Поховали бл. п. Олімпію Васьків на місцевому цвинтарі біля могили чоловіка. Вічна їй пам'ять!

Ольга Денисенко,
пресова референтка Відділу

Ця коротка згадка про людину — добру, тиху і повну посвяти — не висловить всього того, чим була **бл. п. Леся Бараник** для родини і всіх тих, хто її знав.

Народилася Леся Бараник (з дому Поцілуйко) 6 березня 1928 року в селі Хмелиська Тернопільської обл. Маючи рік, переїхала з мамою в Канаду, де вже раніше прибув батько Лесі. Родина поселилася на фермі копо Вінніпеґу, а опісля переїхала до Лінмінгтону і остаточно поселилася у Віндзорі, Онтаріо.

У Віндзорі Леся закінчила середню школу і бізнесовий коледж. З ранніх років брала активну участь в житті української громади: співала у церковних та світських хорах, була членом танцювальної групи і драматичних гуртків і ще знаходила час відвідувати курси українознавства.

У 1960 році Леся вийшла заміж за Юрія Бараника з Дітройту і переїхала на постійне проживання у Воррен, США. Подружжя Бараників мало троє дітей, яких виховували у християнсько-му та патріотичному дусі.

Коли діти трохи підросли, Леся вступила у 76-ий Відділ СУА, була його активною членкою і стала членом управи. Багато років працювала вчителькою у світлиці Відділу.

Леся Бараник всі ми знали як людину благородну, лагідної вдачі, віддану своїй родині, церкві, своєму народові. Навіть коли важка недуга вичерпувала її сили, Леся щодня ходила до церкви на Службу Божу.

Родині бл. п. Лесі Бараник — чоловікові Юрієві і дітям Ірені, Андрієві і Адріані, які перенесли таку болючу втрату, членки і управа 76-го Відділу СУА висловлюють глибокі співчуття. Нехай добра пам'ять про покійну буде вам розрадою, бо Леся залишилася в пам'яті всіх, хто її знав, як живий приклад відданої християнської матері і громадянки.

Р. Д.

5 квітня ц. р. минає перша річниця з дня смерті **бл. п. Анни Комічак** з Піттсбургу, Па., активної членки 27-го Відділу СУА ім. Ольги Басараб.

Народилася Анна у Мікіз Раксі, де і закінчила середню школу. Вона була обдарована гарним голосом, тому багато років співала у церковному хорі, виступала у багатьох імпрезах та святах, що їх влаштовував наш Відділ та піттсбурзька громада, а в останні роки життя — у хорі "Збереження української спадщини". Наложала Анна Комічак до багатьох українських організацій і брала в них активну участь. Крім того, покійна всеціло була віддана праці в українській радіопрограмі, яку понад 40 років провадив її чоловік Михайло.

В особі бл. п. Анни Комічак наш 27-ий Відділ та велика українська громада Піттсбургу втратили одну із ревних працівниць українського суспільства.

Під час заупокійних відправ, що їх відслужив парох церкви Пречистої Діви Марії о. Петро Натишин, співав хор, яким диригував син покійної Маркіян, що є диригентом хору української православної церкви св. Володимира у Пармі, Огайо. Членки нашого Відділу тримали свічки, перев'язані жалобними стяжками. Союзянки та численна українська громада Піттсбургу і околиць відпровадили покійну на місцевий цвинтар української православної церкви Пречистої Діви Марії у Мікіз Раксі.

У залі української католицької церкви св. Юрія на Норд Сайт відбулися поминки, на яких з теплими словами про покійну виступили її приятелі. На тризни у пам'ять бл. п. Анни Комічак зібрано понад 4,000 дол., які розподілено на різні українські організації.

У невимовному смутку покійна Анна залишила чоловіка Михайла, синів адвоката Романа з дружиною Ярославою, Маркіяна з дружиною Люсею, Михайла-мол., чотири внучки та велику рідню.

Вічна їй пам'ять!

Іванна Старощак,
пресова референтка Відділу.

ВІД РЕДАКЦІЇ "НАШОГО ЖИТТЯ"

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою не подається копій, що були поміщені, чи переслані до інших газет чи журналів. Будемо вдячні, коли пресові референтки та дописувачі будуть придержуватися тієї засади.

Редакція не приймає матеріалів, не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде поміщувати невічливих, образливих для кого-небудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 674-5508. Fax: (212) 254-2672
Адреса: "Our Life", 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003

Продовження ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

33-Й ВІДДІЛ СУА У КЛІВЛЕНДІ

Загальні збори 33-го Відділу СУА у Клівленді відбулися 7 лютого.

Головою зборів була Емілія Русин, заступницею голови — Мирослава Грабець, секретаркою — Стефанія Балагутрак. Окружну Управу репрезентувала Іванна Шкарупа — голова Округи.

Управу на 1993 рік вибрано в такому складі: голова — Ольга Дем'янчук, перша заступниця голови — Люба Боднар, друга заступниця голови — Емілія Русин, протоколярна секретарка — Стефанія Балагутрак, кореспонденційна секретарка — Мирослава Грабець, скарбничка — Лукія Медичка.

Референтки: організаційна — Стефанія Вільшанецька, культурно-освітня — Люба Мичковська, суспільної опіки — Марія Футей-Юрків, стипендійна — Іванна Вовк, виховна — Марія Футей-Юрків, народного мистецтва і музею — Марія Антонів, зовнішніх зв'язків — Олена Хміляр, господарські — Єва Оліяр, Марія Нич, Ольга Охрін, пресова — Марта Сидір.

Контрольна комісія: голова — Анна Тарнавська, членки — Емілія Воляник, Анна Глинська, заступниці членок — Стефанія Ковальська, Віра Смаль-Стоцька.

Марта Сидір,
пресова референтка.

28-Й ВІДДІЛ СУА В НЬЮАРКУ

Загальні збори 28-го Відділу СУА в Ньюарку, Нью-Джерзі, відбулися 7 лютого. Окружну управу на зборах репрезентувала Наталія Клапішак.

Управу на 1993 рік вибрано в такому складі: голова — Надія Бігун, заступниці голови — Зеновія Воробець, Ольга Гнатик, секретарка — Іванна Хамуляк, скарбничка — Леся Падковська, заступниця — Євгенія Ратич.

Референтки: організаційна — Наталія Загайкевич, суспільної опіки — Ольга Гнатик, Софія Андрушків, Люба Турянська, стипендійна — Зеновія Бурак, культурно-освітня — Марія Робак, заступниця — Марія Семанишин, імпрезова — Таїса Богданська, заступниця — Осипа Яворська, господарські — Юстина Луків, Анна Мокринська, Параня Ляцко, пресова — Зеновія Воробець, бібліотекарка — Ірена Качмарська, заступниця — Марія Стрижак.

Контрольна комісія: Омелія Цяпка, Євгенія Шпирка, Ірена Качмарська, заступниці — Марія Семанишин, Наталія Загайкевич.

Зеновія Воробець,
пресова референтка

73-Й ВІДДІЛ СУА У БРІДЖПОРТІ

Загальні збори 73-го Відділу СУА у Бріджпорті, Коннектикат, відбулися 14 лютого. Головою зборів була Рома Гайда, секретаркою — Марія Слевінська. Окружну Управу репрезентувала голова Округи Нова Англія Ірина Гладка.

Управу на 1993 рік перевибрано в такому складі: Тамара Пеленська — голова і культурно-освітня референтка, Рома Гайда — заступниця голови, Марія Слевінська — секретарка, Стефанія Бабій — скарбничка.

Референтки: Марія Цап — імпрезова, Юлія Бура — організаційна, Дарія Стахів — музейна, Ярослава Ковач — суспільної опіки, Мирослава Чубата — пресова (україномовна), Леся Вучек — пресова (англомовна), Надя Чубата, Ярослава Ковач, Марія Болонна — господарські.

Контрольна комісія: Ольга Сусла, Дарія Стахів, Ярослава Ковач.

Мирослава Чубата
пресова референтка.

"Our Life" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined by Ukrainian National Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003

Subscription in the United States of America \$25.00, single copy \$2.50.

COUNTRIES OTHER THAN U.S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 25.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна — 25.00 дол., поодинокі число 2.50 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США можуть вплачувати у своїх валютах, в сумі яка дорівнює вартості 30.00 американських доларів.

© Copyright 1993 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Printed in USA by Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011

(201) 772-2166
Fax (201) 772-1963

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional mailing offices" (USPS 414-660)

108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Сокальський взір. Початок XX ст. Частина рукава жіночої сорочки. Взір із збірки Українського Музею в Нью-Йорку. Подарувала Ірина Білевич. Вишивати нитками Д. М. С. червоними ч. 321 і чорними. Рисувала Любов Попадинець.

Design from the Sokal region of Ukraine. Beginning of the XX century. Part of a sleeve of a woman's shirt. Design is from the collection of the Ukrainian Museum in NYC. Gift of Iryna Bilevych. Embroider with DMC thread — red #321 and black #742. Drawing by Lubov Popadynech.